

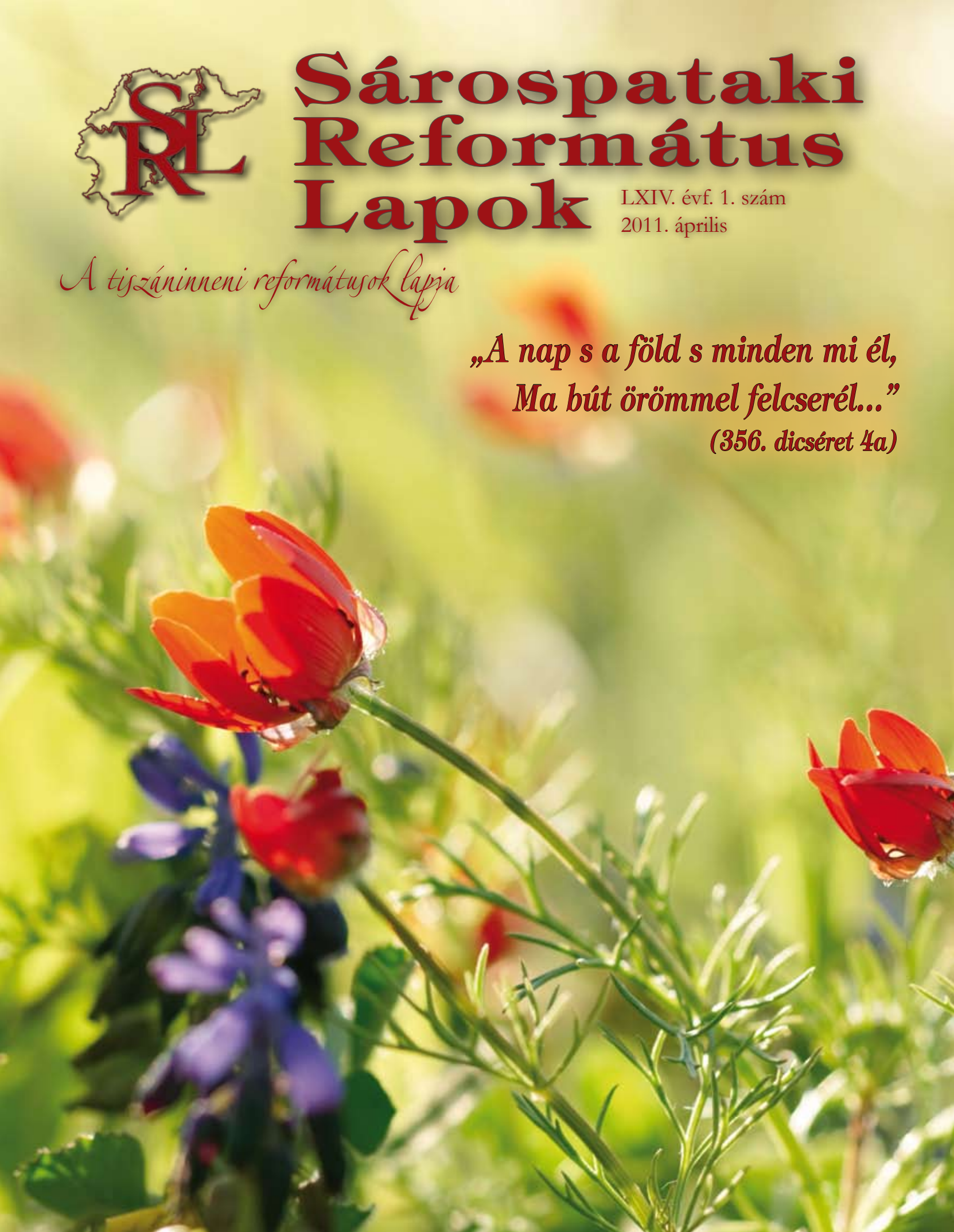
Sárospataki Református Lapok

LXIV. évf. 1. szám
2011. április

A tiszáninneri reformátusok lapja

*„A nap s a föld s minden mi él,
Ma bűt örömmel felcserél...”*

(356. dicséret 4a)

Kedves Olvasó!

Mikor jön már a tavasz? Nézzük, figyeljük már januárban, titkon reménykedve: idén hamarabb elvonul a tél. Reménységünk be nem teljesülése nem tölt el csalódással, hiszen a január még tél, mint ahogy a február is az. Tudjuk. Mégis minden évben eljön az idő, amikor már nagyon vágyunk a földet átmelegítő, virágossá simogató napsütésre. A tavasz pedig furcsán érkezik. Előre küld néhány napot, majd visszaengedi a világot a tél hidegének, hogy újra megjelenhessen, immár megtörhetetlen lendülettel, és mindent felvirágozva eljuttassa a világot a gyümölcsstermő nyárba.

Mikor lesz idén húsvét? Kérdés ez is, ehhez igazítjuk már januárban terveinket, hiszen a húsvét fontos, iránymutató állomás lesz. Találkozások és feltöltődések ideje. Addig ki kell bírni. Minden évben más időpontban, hol hamarabb, hol „későn”, de eljön.

Addig pedig, akár a tavaszról szólunk, akár a húsvétról, sajátos várakozásban élünk. Ezt böjtnek nevezzük. Aktív felkészülésnek, melyben az odafelvalókkal törődhetünk, hétköznapivá tehetjük feltámadás utáni vágyunkat. A böjti időnek van egy csodálatos tulajdonsága. Felfedezhetjük a feltámadás jeleit. Világunkban, önmagunkban, egymásban, környezetünkben, gyülekezeteinkben. Ahogy a legapróbb hóvirágban vagy pattanni készülő rügyben a tavaszt.

Ennek szellemében kívánunk gazdagító, az apróbb-nagyobb eseményekben feltámadás-jeleket észrevező, rácsodálkozásra felkészítő böngészést az Olvasónak, amikor pedig eljön az idő: áldott feltámadás ünnepet! (B.A.)

Sárospataki Református Lapok A Tiszáninneni Református Egyházkerület Lapja

Felelős kiadó:

A Tiszáninneni Református Egyházkerület Elnöksége

Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Dienes Dénes

Szerkesztőbizottság:

Barnóczki Anita, Füsti-Molnár Szilveszter,

Rácsok András, Rácsok Gabriella

Egyházmegyei sajtóreferensek:

Kemény István, Konc Gáll László,

Papp Zsolt, Szabó Ágnes

Teljes nyomdai előkészítés: Rácsok András

A szerkesztőség címe:

3950 Sárospatak, Rákóczi u. 1., srlszerk@gmail.com

Nyomda: Kapitális Kft. Felelős vezető: Kapusi József

Példányonkénti önköltségi ár: 500 Ft; **Eladási ár: 250 Ft**

ISSN 2062-6193

© Tiszáninneni Református Egyházkerület.

Bárminemű másolás és sokszorosítás a kiadó előzetes engedélyéhez kötött.

Felhívjuk Olvasóink figyelmét, hogy kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Gyönyörködöm a Te beszédedben 3

Húsvéti Bórány

Élő teológia 4

Modern világkép és feltámadás

Abauji Egyházmegye 6

Keresztyének egysége Boldogkőújfaluban

Házások hete Bódvaszilason

A farsangról keresztyén szemmel

Különleges hitmélyítő csendesnap Tornynosnémetiben

Az marad meg, amit továbbadunk

Egy falat Pan de Huevo

Borsod-Gömöri Egyházmegye 11

Adventi játszóház a Miskolc Tetemvári Református Egyházközségben

Hálaadás a Miskolc-Felsővárosi gyülekezet új templomáért

Imádkoztam érted!

Bölcsődeavatás Mezőcsáton

Hálaadó alkalom Kisgyőrben

Meglepetés Mályiban

Egervölgyi Egyházmegye 18

A huszonkettedik ökumenikus imahét Egerben

Felsőtárkányban imádkoztak az egervölgyi nők

Presbiteri konferencia Mezőkeresztesen

Zempléni Egyházmegye 20

Emlékezés Faragó György lelkipásztorra

Bizonyágtevők fellege - előadássorozat Nagyrosvágyon

Evangélikációs napok Mádon

Hírcsokor a sárospataki gyülekezetből

Kerületi események 24

A sárospataki gyermektábor margójára

Intézményeink 26

A közösségi élet legjobb pillanatai a Sárospataki Református

Kollégium Gimnáziumában

Lévay gála

Iskolatörténeti kiállítás nyílt a Lévayban

Az igazat mondd, ne csak a valódit 30

Divatban a közösségi alkalmazások

Kitekintő 33

Ahol az emelet is földszint és a földszint is emelet

Beszámoló az Üldözött és Mártír Keresztyének Barátainak

10. Nemzetközi Konferenciájáról

Kálvin sarok 36

Strasbourg

Portré 37

Az Alsóvárosi gyülekezet búcsúja Kóris Lajostól

Ajánló 39

Megjelent magyarul debreceni Ember Pál egyháztörténete

Pirítós Lutherrel

Húsvéti Bárány

„Isten ismerete a magunk nyomorúsága ismerete nélkül kevélységet szül.
A magunk nyomorúsága ismerete Istené nélkül viszont kétségbeesést.
Jézus ismerete összekötő kapocs a kettő között, mert egyaránt
megtaláljuk benne Istent és a mi nyomorúságunkat.”

Blaise Pascal

Pascal gondolata irányítsa figyelmünket arra az ősi jelképre, ami egyházunk címerében is központi helyen van, és segítsen hitünk megélésében, ünneplésünk gazdagításában – s ez a bárány képe. A szelíd engedelmesség tulajdonságát megtestesítő állat jelképének üzenete keresztyén hitünk titkához, Jézus Krisztus halál felett aratott diadalához, a húsvét áldozatához vezet el bennünket, amely a bűn szolgaságából való szabadulásunknak a forrása. A bárány ábrázolása kettős tartalmat hordoz, mert egyfelől mozgásban van, mint aki él, halad, sőt elől jár, és visszatekint az őt követőkre. Másrészt olyan, mint akit megöltek, mert sebet hordoz. Ősi ábrázolásokon ott van a kehely, melybe kiömlő vére folyt. Kettős tartalmat hordoz abban is, hogy a jelképben benne foglaltatik a múlt, az ószövetségi páskabárány, amely a tizedik csapás idején vérével Isten népe védelmezője volt a halál ellen, húsa pedig erőt adó táplálékul szolgált az ígéret földje felé elindulásban. (2Móz 12,1-11) Másrészt hirdeti az új szövetséget, Isten bárányát, aki elveszi a világ bűneit (Jn 1,29-36), és ő a jövendő, aki méltó arra, hogy az ítélet idején felnyissa a hétpecsétetes könyvet (Jel 5,7-9).

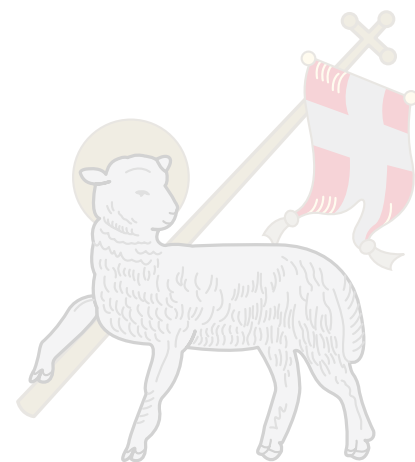
Amikor a bárányra tekintünk, győzelmi jelképet látunk nála, a kereszti jelét hordozó zászlót, amely alá állhat megváltott népének serege, akik

megmosták ruhájukat a bárány vérében, és az Isten tulajdonává lettek. A bárány, mint az Úr szenvedő szolgájának képe, feltámadásával az újjászületést kínálja a benne hívőknek, az Őt követőknek. A „bárányság” ezáltal lelki minőséget és állapotfelfrissítést is jelent, hiszen az Úr szolgálatában való apostoli küldetést ebben a világban farkasok közé küldött bárányokként kell végezni, és ennek a lelkületnek kell megmaradni a többi bárány legeltetését feladatként kapó pásztori munkában állóknak. Így örökítődik meg a bárányok mellől királyságba szólított Dávid életműve, így érthető meg az írások beteljesüléseként Dávid fiának sorsa a kereszten, és így válik élővé a húsvét ünneplése a megváltottak gyülekezetében.

A magyar nyelvben az ünnep elnevezéséül szolgáló „húsvét” minden bizonnyal sokakban az ünnepi sonka elfogyasztását idézi fel, pedig éppen arra akar utalni, hogy a halál árnyékának völgyében haladó, nyomorúságok, háborúságok és elmúlás miatt börtönben levő emberiség számára elérkezik az élet diadala, a szabadulás ajándéka, mellyel úgy érdemes élni, mint az erőt adó táplálékkal. Egészen életünk részévé kell válnia. Az Istennel való kapcsolattunknak, a hitünknek ez a lehetősé-

ge és jelentősége adatik a húsvétal, a bárány áldozatában való részesülésünkkel. A bárány táplálja a pusztai vándorlásban levő népet, amely az örök élet felé menetel, ezért mérítsünk mi is erőt Krisztusból! Halála, feltámadásának jótéteménye, teste és vére jegyeiben legyen ünneplésünk örömevé, mely éltet, ha élünk vele. A szeretet útjának a lámpása ez, mert megérteti, hogy áldozat- és szenvedésvállalás nélkül nincs megőrzött élet. Megkérdez bennünket, milyen választ tudunk adni Isten Krisztusban felénk megbizonyított, értünk való áldozatos szeretetére.

Virágh Sándor (Sárospatak)

Modern világkép és feltámadás

A világkép az ember világról alkotott felfogásának megfogalmazása. A világ amelyben élünk változik, szükségképpen az a gondolkodás is, mely tapasztalatai, ismeretei alapján ragadja meg az univerzumot, összefüggéseivel, aspektusaival együtt, néhol kiragadva annak egy-egy szeletét, körülírva mindazt, amit az emberről, a természetről, a bolygókról, a létezésről, a valóságról tudni kell. Az ismeretanyag megújulása miatt is változik időről időre a világkép, mely egyben relatív, hiszen a tudomány sem egységes, nem beszélve arról, hogy minden embernek megvan a maga világnézete, látásmódja az élet születéséről, a világegyetem keletkezéséről, kiterjedéséről. Ma ott tartunk, hogy a relativitás miatt tulajdonképpen nincs is realitás, mert korlátozott képességeink miatt a világ nem megismerhető, a valóság pedig több mint amit mi realitásként érzékelünk. Ma már a matéria sem matéria, ezért a kérdés sem releváns, hogy mi az ami létezik, mi az ami nem. A valóság sem realitás többé, hanem csak potencialitás, amely energetikailag és materiálisan manifesztálódik. Olyan apró részecskékre osztottuk már az anyagot, hogy az a természet törvényeinek is ellene mond és azt is tudjuk, hogy az anyag semmilyen határozott formája nem létezhet a tudat nélkül, amely azt érzékeli.

Hihetetlen milyen bibliai összefüggései vannak a mai világképnek, kapaszkodót adva a mai embernek a nagy bizonytalanságban. A világ, amelyben élünk változhat, így a gondolkodás is, mely tapasztalatai, ismeretei alapján ragadja meg azt. A Biblia Istene változatlanul egyszemélyi Ur, élet és halál Ura, aki rendelkezik az élet és a halál határkérdéseit illetően (5Móz 6,4; 32,39; 1Sám 2,6). Az ismeretanyag megújulása miatt időről időre változhat az ember látásmódja, mely egyben relatív, hiszen élete folyamán mindenki sok mindenben megy át, s minden embernek alakul a maga világnézete. Ezért történhet meg az, hogy valakinek valami miatt Isten élet és halál feletti uralma egyszer fontossá válik, máskor pedig ez a gondolkodás kemény istentagadásba csap át a kétségbeeső események miatt.

Isten is relatív és relativitása miatt uralkodása, szeretete nem realitás az ember számára. Mindenki úgy viszonyul hozzá, ahogy akar, s ez meg is látszik az ember mindennapi életén, gyűlöletén, reménytelenségén. Korlátozott értelmünk, képességeink miatt teljes egészében sem a világ, sem Isten nem megismerhető, de amit tudunk róla az épp elég ahhoz, hogy komolyan vegyük Őt, uralkodását, hatalmát. Ennek jeleit látjuk a történelem folyamán Isten népe életében az Ószövetségben és Jézus körül az Újszövetségben. A kételkedő ember bizonyítja, hogy a valóság sokkal több mint a mi realitás érzékünk, hiszen Isten hiába cselekszik ott, ahol azt valaki nem ismeri fel. Isten népe hiába éli át a babiloni fogságból való hazatérés csodáját, mely számára azt jelentette, hogy feltámadt a halálból és megtapasztalhatta Isten halált legyőző hatalmát, a Jézus körül élők jó részének szíve hideg maradt, s megölésétől sem riadtak vissza. Milyen relatív volt nagypénteken Isten uralkodása élet és halál felett? Milyen távolivá vált a halál végleges megsemmisítésének ígérete (Ézs 25,8). A tény megmásíthatatlannak tűnt. Az ember fia mégis csak a halál fia az-

zal szemben, amit Jób tudott, mely szerint Isten helyreállítja a tulajdonviszonyokat és megmutatja, hogy tőle nem szakít el senkit a halál, s nyilvánvalóvá teszi az igazságot: az ember az Isten, s nem a halál fia (Jób 19,25-27) és semmi nem relativizálhatja az Ő uralkodását. Ezt pecsételte meg húsvét, mely Isten mindenek felett való hatalmát hirdette. Ezért nélkülözhetetlen része a feltámadás az evangélium hirdetésének. Jézus feltámadásának több mint ötszázan voltak tanúi azok, akiknek megjelent (1Kor 15,6). Ez bizonyos ponton érintkezik a modern világgép matéria felfogásával is, amikor köszönti tanítványait annak ellenére, hogy az ajtók zárva vannak (Jn 20,19). A feltámadottak manifesztálódnak, de az angyalokhoz lesznek hasonlóvá (Luk 20,36).

A feltámadás tisztázza, hogy mi az, ami létezik és mi az, ami nem. Az életelenes hatalmakkal és erőkkkel szemben hirdeti, hogy Isten jelenlétében minden olyan, mintha nem is lenne. Az Ő realitásával minden körülmények között számolhat az ember még akkor is, amikor az a természet törvényeinek is ellene mond. Ő akkor is uralkodik, amikor azt tudatunk nem érzékeli.

Engly Sándor

„Hiszek, de a feltámadásban nem” – mondják sokan még egyháztagok között is. „Gyermekemben élek tovább, ez a feltámadás” – magyarázzák mások.

A feltámadásról szóló bizonyágtétel ellenkezést vált ki. A feltámadással nem tud mit kezdeni filozófia, tudomány, éppúgy, mint a köznyelv és a politika sem. Athénben az epikureus és sztoikus filozófusok „fecsegőnek” nevezték Pált, de a köznép és a bevándorolt idegenek sem tudták bevenni a feltámadás hírét, pedig egyébként „szívesen töltötték idejüket azzal, hogy valami újdonságot mondjanak vagy halljanak” (ApCsel 17,18-32). Festus helytartó egyenesen „bolondnak”, szinte „őrültnek” nevezte Pált a feltámadásról szóló szavai miatt (ApCsel 26,24). A feltámadás még a kegyes pártok között is ütközőpont (ApCsel 23,7-8). S hol vannak ma ezek?! A mindenkori modern felfogásokat belepi a következő korok pora, míg a feltá-

madáshit máig átragyog rajtuk. A feltámadásról szóló bizonyágtételünk tartalma a mindenkori világgéptől független. Mindig botránykő marad. Ezért nem bizonygatva, hanem csakis bizonyágtétel formájában beszélhetünk róla.

A Feltámadásról szóló egyértelmű bizonyágtétel hívja elő a hitet. A feltámadásról szóló beszéd akkor hat, ha az nem elvi vitatéma, hanem bizonyágtétel, és a bűnbocsánat meghirdetésével összekapcsolódik. Amikor Pál és Barnabás a zsinagógába ment Antiokhiában, az előjárók fölkérték őket, hogy ha van valami buzdító szavuk, szóljanak. Az apostol elkezdte a kiválasztással, de eljutott a Jézus Krisztusról szóló evangéliumig, annak is botrány-mozzanatáig: a keresztség és a feltámadásig. Nem mint vitatémát vetette föl, hanem szembesített vele: „ez által hirdettetitek néktek a bűnök bocsánata.” Ekkor „sokan a zsidók és prozelitusok közül követték Pált, a következő szombaton pedig majdnem az egész város összegyűlt, hogy hallgassa az Úr igéit” (ApCsel 13,44). A feltámadásról szóló tanúságtétel ébreszti föl a hitet azokban, akiket Isten az örökéletre kiválasztott.

A mai kor embere tagadja, hogy lenne objektív célja az életnek, ugyanakkor szenved is az értelmetlenségérezéstől. Mi pedig bátran valljuk, hogy van feltámadás, de ez nem az unalmas semmittevésbe való megérkezés, hanem „vég nélküli játék!”

Fodorné Nagy Sarolta

Keresztyének egysége Boldogkőújfaluban

*Boldogkőújfalu - Kisfaluban is
történhetnek nagy dolgok.*

*A párszáz lelkes közösséget körülöleli
a Zempléni-hegység, a hívő szíveket
pedig a keresztyéni egység.
(Ehhez nem fér kétség.)*

Január 19-e, szerda egy hétköznapi nap volt a naptárban, de nem úgy Boldogkőújfaluban, ahol lélekemelő dolgot tapasztalhattak meg azok, akik részt vettek a református templomban tartott ökumenikus istentiszteleten: az egység, az együtt imádkozás és a szeretet erejét. Görög katolikus, római katolikus és református hívek ezen az estén együtt néztünk fel a közös égre, így léptünk egymással igazi közösségre és szövetségre.

A református gyülekezet világi elöljárója, Veréb Pál gondnok úr és kedves felesége, Katika, valamint a gyülekezet presbitériumának egésze örömmel üdvözölte az ökumené gondolatát, amely meg is gyökerezett a realitás talajában. A boldogkőújfalusi református gyülekezet valamennyi tagja tárt karokkal, tárt templomajtóval és nyitott szívvel várta a különböző felekezethez tartozó testvéreket. Koczogh Julianna református lelkész az apostoli köszöntés mellett a 133. zsoltár szavaival is üdvözölte a gyülekezetet: „Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor!” Az istentisztelet kezdetén egy szívvel és egy lélekkel fohászkodtunk a Szentlélek Isten eljöttéért, amikor felcsendült ajkunkról a közös ének: „Jövel, Szentlélek Úristen, töltsd be szíveinket épen mennyei szent ajándékkal, szívbeli szent buzgósággal”. Ez az ének felépítését illetően ökumenikusnak mondható, hisz az első versszak egy XI. században élt ismeretlen katolikus szerzőtől származik, a második és a harmadik versket Luther Márton, az evangélikus egyház atyja írta. Bár más-más egyháznak vagyunk a tagjai, másképp éljük meg a hitünket, mégis Krisztusban egyek lehetünk. Hisz maga az Úr Jézus Krisztus kéri főpapi imájában az Atyától: „Tartsd meg őket a Te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!” (Jn 17,11) A Réa vetülő kereszt árnyékában mondta ezt Jézus,

hisz tudta, hogy hamarosan feláldozza fiatal, tiszta, szent, szeplőtelen életét váltságul az egész embervilágért, s meghal az én vétkeimért, s a Tiédért is, kedves olvasó. Mi keresztyének a fent említett jézusi végakaratot kívánjuk megvalósítani, amikor az ökumené jegyében felekezeti hovatartozás nélkül istentiszteletre, igehallgatásra jövünk össze, hogy ez által is közelebb kerüljünk egymáshoz, s demonstráljuk: „Hiszek egy Istenben.” Testvériségünk, szövetségünk alapja a feltámadott és élő Úr Jézus Krisztus, akiről így tettünk bizonyosságot a főenekben: „Az egyháznak a Jézus a fundamentuma, a szent Igére épült fel lelki temploma. Leszállt a mennyből hívni és eljegyezni őt, megváltva drága vérére a váltságban hívót.” Protestánsok és katolikusok együtt valljuk: a bűn miatt kialakult válság megoldása a váltság, amit Jézus vitt véghez a Golgotán. Az igehallgatásra készülve közösen énekelte az ökumenikus gyülekezet: „Te, szentségnek új világa, Igédnek vezérli útjára...” A Biblia Igéi valóban iránymutató táblák, amelyek az igazi értékekre irányítják figyelmünket, minden időben. Istenünk szent Igéje ezen az estén Máté evangéliumából szólt, ekképpen ragyogtatva fel a követendő irányvonalat: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” Hornyák János görög katolikus esperes úr szentbeszédében arra buzdított bennünket, hogy legyünk a tettek emberei. Sok

esetben a tettek sokat mondóbbak, mint a puszta szavak, különösen, ha jó cselekedetekről van szó. A katolikus egyház közelmúltbeli szlogenjével élve: „Jót tenni jól!” A mindennapokban legfőképpen a jótettekkel beszélhetünk arról, hogy Krisztushoz tartozunk. Ugyanakkor „aki tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.” (Jak 4,17) A szentbeszéd megerősített bennünket keresztyéni küldetésünkben. A „szívbeli szent buzgóság”, amelyért az első énekben könyörgtünk, újjáéledt lelkünkben. Adja az Úr, hogy ennek pozitív hozadéka minél többen megérezhessék környezetünkben! A záróének szavai is a keresztyéni egységet sugalmazták: „Isten szívén meg-

pihelve, forrjon szívünk egybe hát, hitünk karja úgy ölelje édes Megváltónkat át!”

Január 19-én jó volt együtt megpihenni Isten szívén, az Úr szent hajlékában találkozni az élő Istennel és találkozni egymással az ökumenikus istentisztelet keretében. A közös éneklésnek és imádságnak lélekemelő ereje van. Örömteli volt egymásban felfedezni a testvért, feltöltekezni a melegséget sugárzó tekintetek által is, mely tekintetek közösen az Úrra figyeltek, aki nem személyválogató, s aki „úgy szerette a világot, hogy az Ő Egyszülött Fiát adta, hogyha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16) Az ökumenikus istentisztelet ideje alatt odakint

csendesen szitált a hó, amely egységes fehérbe öltöztette a kicsiny falut, ami rút volt, azt elfedte, s a tájat csillogó fehérre tette. A templom falain belül pedig égi áldás hullott ránk, hisz a testvéri közösségben újra megérezhettük az Isten szeretetét és kegyelmét, amely elfedezi a csúfot, a vétket, jó cselekedetekre ösztönöz, hogy ragyoghasson a mi világosságunk az emberek előtt, megnyugvást ad egy zaklatott világban, békét teremt, s Jézusban eggyé tesz – így a testvér valóban testvér lesz.

Koczogh Julianna, a Boldogkőújfalui, Boldogkőváraljai, Abaújkéri, Abaújalpári és Arcai Református Egyházközségek lelkésze, angol nyelvtanár

Házások hete Bódvaszilason

A kezdeményezés Angliából indult, amely minden évben egy héttel a házasság fontosságára irányítja a figyelmünket. Magyarországon a Magyar Evangélikus Szövetség és a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa honosította meg 2008-ban.

A házasság intézménye mai rohanó, emancipált világunkban igencsak megdőlt, hiszen a statisztikák szerint évről évre egyre kevesebb házasságot kötnek, s nagyon sok a válások száma. Ezért is olyan fontos a házasságra irányítani az emberek figyelmét. Hiszen a házasság ajándék, Isten csodálatos ajándéka és gondoskodása az ember számára. S ha az Ő általa kijelölt úton haladunk, áldását adja egész életünkre.

Községünkben, Bódvaszilason 2011. február 28-tól március 6-ig került megrendezésre a Református Egyházközség szervezésében a házások hete. A Nőszövetség aktív közreműködésével sok meghívót küldtünk a községben élő református és vegyes házásoknak. Természetesen ez a hét nemcsak a házásoknak szólt, hanem azokat is sok szeretettel vártuk, akik még most készülnek házasságot kötni, vagy már egyedül élnek.

Ezekon, az alkalmakon estéről estére lelkészpárok előadását, prédikációját hallgathattuk meg egy-egy bibliai igé segítségével, amikor is a mindennapi életük példáival, tudományos kutatások eredményeivel, bibliai és erkölcsi érvekkel támasztották alá a házasság örökkévaló értékét. Mi házasok alkalmat kaptunk arra, hogy az egymás iránti szeretetünket és elkötelezettségünket lélekben megerősítsük.

Sokan gondolhatják azt, hogy 10-15-20 stb. év házasság után nekünk már senki, semmi újat nem tud mondani a házasságról. De ez a gondolatmenet nem volt helytálló ezen a héten, hiszen jómagunk is, a férjemmel együtt 16 év házasság után sok olyan gondolatot hallhattunk, amely új megvilágításba helyezte kapcsolatunkat, s fontos gondolatokat, beszélgetéseket indított el közöttünk. Sok olyan megpróbáltatást átértékelünk, amelyek a múltban megnehezítették életünket, de rájöttünk, hogy ezek nem nehézségek voltak, hanem olyan aka-

dályok, amik visszasegítettek minket az Isten által elrendelt utunkra. Válaszokat kaphattunk saját magunkról, a mindennapi valóságáról, örömeinkről, feszültségeinkről.

Számomra az egyik legfontosabb vezérfonala volt ennek a hétnek, hogy a házasságban megtapasztalhatjuk a feltétel nélküli szeretetet, a hűséget, de az őszinte megbecsülés képességét, értékét is, hiszen messze nem vagyunk tökéletesek.

A házasság saját elhatározásunkból történik, amely egy életre biztonságos és meghitt közösséget jelent számunkra. S ha ezeket hűen tudjuk továbbadni saját példamutatásunkkal gyermekeinknek, akkor ők is házasságban fogják leélni Istennek tetsző életüket. Csupán szavakkal nevelni gyermekeinket nem lehet, az életünket, példánkat kell odatenni, hiszen ők sasszemmel figyelnek bennünket, s rögtön észreveszik, ha valami nincs rendben. De ha mindent a Jóistenre alapozunk, akkor baj nem történhet.

Úgy gondolom, hogy ha csak egyetlen házasság, emberi kapcsolat újult meg, alakult át ezen a héten, már megérte, hiszen Lukács evangéliumában (Lukács 15,7) ezt olvashatjuk:

„Mondom nektek, hogy ugyanúgy öröm lesz a mennyben egyetlen bűnös megtérésén, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.”

Köszönjük a jó Istennek, hogy erőt, kitartást adott nekünk, s áldásával végigkísérte ezt a hetet.

Szeretném minden lelkipásztor házaspárnak megköszönni szolgálatát, akik Isten igéje által vezettek minket ezen a héten.

Külön köszönetemet szeretném kifejezni magam és családom nevében Meleg Attila tiszteletes úrnak és kedves feleségének, Margitkának, akik feltétlen szeretetükkel fogadtak minket, amikor alig két éve Bódvaszilásra költöztünk, s egyházközségük tagjai lettünk.

Szegóné Bene Anita

A farsangról keresztyén szemmel

Az év legfontosabb ünnepeinek többsége egyházi ünnep. Ezek közül kivétel a farsang, amelynek több pogány gyökere van, teológiai jelentősége ugyanakkor csekélynek mondható.

Hogy mit is ünneplünk farsangkor, arra a mai fiatalok egységesen és egyértelműen a különböző szerepekbe, jelmezbe öltözést, híres emberek utánzását válaszolnák. A látszólag könnyű meghatározás azonban jóval összetettebb, sőt a farsang az év leghosszabb ünnepeként sok-sok érdekes szokást jelenít meg.

Hagyományosan az év második jeles napján, január 6-án, vízkeresztkor kezdődik, s a húsvét előtti böjt kezdetéig tart a farsangi időszak. Idén ez több mint két hónap időtartamot ölel fel, hiszen húshagyó kedd 2011-ben a március 15-ei keddre esik.

A „régiek” ezért igyekeztek minden farsangra jellemző dolgot a húshagyó keddig befejezni, hogy a böjti időszakra jellemző önmegtartóztatást ne szegjék meg. De mik is voltak ezek a „farsangra jellem-

ző dolgok”?

Alapjában véve ezt az időszakot a mulatozás, a tréfálás, a jókedvű szórakozás idejének tekintjük. A régi paraszti világban erre az időszakra időzítették a lakodalmakat, a bálakat (ezt szerencsére Szendrőben még manapság is betartják), a tréfás alakoskodásokat, utcai jelmezes felvonulásokat. Ennek egyik oka az volt, hogy a parasztember az év minden szakában a földeken, a határban szorgalmatoskodott, s ebben a január-februári időnyben ért csak rá a vigadalomra. A másik ok, amely az ünnep tényleges apropóját mutatja, a télűzés volt. Pogány szokásból ered az a hit, amely szerint a tél elmúl-

tát és a tavasz megjelenését természetfeletti erőknek köszönhetjük, ezért bizonyos rituálék elvégzésével magunk is tehetünk a tél elmúlásáért. Ennek egyik legékesebb példája a híres mohácsi busójárás, ahol az emberek rémisztő jelmezbe öltözve, hangos felvonulással, kolompolással ijeszti el a telt. Talán ez a legismertebb magyar vigadalom, de természetesen a világ egyéb táján is sok népünnepély kapcsolódik a farsanghoz, elég talán a híres velencei, vagy a riói karnevált említeni.

De hogyan is viszonyul az egyház ezekhez az ősi pogány szokásokhoz? A kereszténység elterjedésekor nagyon sokat küzdöttek a mértéktelenségről híres ünnepi szokások ellen, sikertelenül. Ezért az egyház elkezdte felruházni vallási kötődésekkel, úgy is lehet fogalmaznunk, megpróbálta „megkeresztelni” a farsangot. A szóból is látszik, hogy főként a katolikus egyház fűz szoká-

sokat az ünnephez (hamvazószerda), tehát nálunk reformátusoknál teljesen minimális az ünnephez történő kötődés.

Azonban a mi gyermekeink ilyenkor bibliai jelmezeket vesznek fel, és egy vidám délutánt töltünk együtt immár 3. éve. A gyerekek az abban az évben tanult bibliai szereplők ruháját ölthették magukra saját elképzeléseik szerint. Így volt közöttünk

Ezékiel, Ézsaiás, Keresztelő János, de itt volt Delilla, Eszter királyné és néhány angyal is. Benéztek hozzánk Noé bárkájából is néhányan. Beszélgettünk a képmutatásról, színeztünk, játszottunk, és sok finom süteményt ettünk. Nálunk Szendrőben így „kereszteltük meg” a farsangot.

ifj. Jósavay István presbiteri jegyző

Különleges hitmélyítő csendesnap Tornyosnémetiben

Luther Márton egy szörnyű viharban vergődve döntött úgy, hogy megmenekülése esetén Isten szolgálatába áll. Mély hitű keresztyének beszélnek arról, hogy nyomorúságos körülmények közül, egy istentelen helyről indult életútjuk, mégsem ragadtak bele a sárba, hanem kimagasztak a gödörből Isten segedelmével. Nincs forгатókönyv, nincsen sablon arra nézve, kiből milyen hatások által válik becsületes, hitben járó ember. Az Úr olykor megszegyenít minket, nagy tudású embereket. Az Úr olykor meglep bennünket, mert megteheti.

A világ változik. Van úgy, hogy a változást könnyű figyelemmel kíséreni, de mostanában nem ilyen egyszerű a helyzet. A felszín háborog, a mélyben csendes áramlatok váltják egymást. Ezekre érdemes odafigyelni. Ne tévesszen meg bennünket a felszín, ne fordítsunk túl nagy energiát a látványos-

ságra, mert eltereli a valós problémáról a figyelmet.

Összegyülekeztünk ismét. Tornyosnémetiben minden évben van egy ilyen jellegű csendesnap, mely a hit elmélyítését, tisztítását, megerősítését célozza. Lélekkel látni és hallani, értelmezni a körülöttünk zajló eseményeket.

Összegyülekeztünk tehát az egyszerű, de gyönyörű gótikus templomunkban. Meghívtuk a katolikus testvéreket is, mert itt valóban testvéri kapcsolat van a faluban élő keresztyének között. Mincsik Balázs, görög katolikus alszerpap-hitoktató szólt a gyermekekről, mint csodálatos ajándékokról, sok személyes élménnyel alátámasztva szolgálatát. Kovács Balázs lelkipásztor beszélt azokról a bibliai személyekről, akik olyan látással, érzékenységgel bírtak, mely másoknak nem adatik meg. A közös éneklés és imádkozás után átvonultunk a Műve-

lődesi Házba, ahol meghallgattuk Kovács Szilvia előadását „Újgenerációs gyermekek alkotásaik tükrében” címmel.

Isten gondviselése által itt kapcsolódott össze és csúcsosodott ki a két templomi szolgálat egy különleges előadásban, ahol az indigó-, kristály- és csillaggyerekekről hallhattunk.

Miről van szó pontosan? Arról, hogy gyakran nagyon borúsan látjuk a jövőndőt. A látható világ tele van negatívumokkal, és mi hajlamosak vagyunk elkeseredni. Néhányan azok közül az emberek közül, akik nem feltétlenül reformátusok, vallásos emberek a mai értelemben, felfigyeltek érzékenységünk felé arra, ami egy csodálatos jelenség a látható világ mögött. Sajnos annyira el vagyunk foglalva mindennapos gondjainkkal és ezzel a rengeteg információval, mely naponta maga alá temet bennünket, hogy észre sem vesszük a jó változásokat a világban. Ha viszont erre valaki felhívja a figyelmünket, akkor ...

Igen, én magam is jobb kedvű lettem, magabiztosabb, mióta hallottam erről a jelenségről.

Egyre több olyan gyermek születik a világba, aki nem feltétlenül szorul tanításra. Megszoktuk, hogy nekünk felnőtteknek meg kell tanítanunk a gyerekeket arra, ami a helyes. Be kell illeszteni őket a rendszerbe, hogy ők is civilizált emberek legyenek és tudják mindazt, amit mi. Óvoda, iskola, középiskola, egyetem és persze az otthoni nevelés és tanítás sem elhanyagolható. Az okos felnőttek elmagyarázzák az élet értelmét a tágra nyílt szemű, kis butuska gyerekeknek. És a világ olyan, amilyen. Évszá-

zadok, évezredek óta. Lehet, hogy kevesebbet kellene beszélnünk nekik, és jobban kellene figyelniük rájuk?

Az előadó azt mondta, hogy ezek a gyerekek azért jönnek közénk, hogy tanítsanak bennünket. Nagyon nehezen, vagy egyáltalán nem fogadják el az emberi normákat, viszont spiritualitásuk, az Ég felé való nyitottságuk példaértékű. Nehezen kezelhetőek, mert a kis személyiségük tiltakozik a földi rendszerek ellen.

Valljuk meg őszintén, a keresztyének is elfogadják a hagyományos sémákat, melyek gyakran nem működnek: tekintélyelvűség, a felnőttek mindenekfelett való tisz-

telete, a kialakult értékrendek megkérdőjelezhetetlensége. Amíg egyszerűbb volt a világ, addig talán ez nem okozott gondot, de most, amikor megfulladunk a rengeteg információban és hajszolva, úgy érezzük magunkat az élet minden pillanatában, el kellene gondolkodni azon, hogy mi az igazán fontos az életben. A belső egyensúly, a békesség, az egészséges lelkület, vagy pedig a minél magasabb iskolai végzettség, az elismertség, a népszerűség? Az újgenerációs gyerekek már jó ideje közöttünk vannak, tanítani akarnak bennünket, de mi erre nem vagyunk kíváncsiak. Durván, erőszakosan, ellentmondást nem tűrően kényszer-

rítjük őket bele az általunk felépített világba. Aztán pedig kesergünk, hogy egy ilyen lelki erőszak után a gyerek nem fogad szót, kezelhetetlen, érthetetlen. Pedig csak figyelmet akarnak, néhány pillanatot, hogy beszélhessenek a Mennysországról, az Atyáról, az igaz hitről. Persze nem a mi fogalmainkkal, mert azokhoz túl sok szenny tapad már. Beszélnek másképpen, és aki figyel, az megérti.

Az egyik kislány például a betegségén és a korai halálán keresztül változtatta, sőt mentette meg szülei, és még nagyon sok ember életét, mert megtanította őket imádkozni, Istenre figyelni, elcsendesedni. Sok mindenről lehetne írni ezzel kapcsolatban, de a hely és az idő véges. Egy biztos: finom, reményteljes szelek fújdogálnak, jönnek valahonnan, mennek valahová, s aki figyel, érti az üzenetüket.

Elgondolkodtató. Csak ennyi. És jó hinni abban, hogy a Jóisten ily módon is gondoskodni akar rólunk. Remélem, nem fogjuk ezeket a küldötteket a magunk módján elnémítani, ahogy azt a történelem során oly gyakran tettük csupán azért, mert nem értettük meg az idők jeleit.

A gyülekezet vendéglátása most is példás volt, jó hangulatban beszélgettünk a hallottakról.

Kovács Balázs lelkipásztor
Hidasnémeti

Az marad meg, amit továbbadunk

Nem sokkal az után, hogy 1996-ra elkészült encsi templomunk, a Csenyétéről korábban ideköltözött református családok azt tervezték, hogy otthoni templomuk egyik harangját elhozzák ide, ebbe az új templom tornyába. Így hozva magukkal gyerek és ifjúkori emlékeket, az egykori istentiszteletek áhítatát, a múlt egy darabját.

Akkori tervük megvalósulása sokáig váratott magára, hisz azokban az években még, ha a templomot nem is használták, de annak harangjait még volt, aki meghúzza, hívogatva vele az egyre csökkenő létszámú gyülekezetet istentiszteletre, és kísérve a halottakat a temető kertbe.

Az évek során a templom állapota fokozatosan romlott - nem csak a természetes rongálódás miatt -, használhatatlanná vált, abból minden egyéb célra hasznosítható tárgyat és épület szerkezeti részt elhurcoltak, sőt szemmel láthatóan csupán a rombolás szándékával mindent törtek, zúztak vandál, Istent nem félő, embert nem tisztelő helyi lakosok. Már csak a toronyban árvádkodott két régi szép harang. Mivel előbb a lépcsőt és létrákat hordták el, tüzelték el, így a harangokhoz feljutni bizonyult feladat lett volna.

A sajnálatos csenyétei viszonyok, és a templom siralmas állapotának ismeretében 2010. év kora tavaszán jött el az ideje, hogy a csenyétei és felsőgagyai néhány lelket számláló református gyülekezet úgy határozott, hogy harangjaik megmentésének, megmaradásának azt a módját választják, hogy elajándékozzák. Így adták a 180 kg tömegű, 1928-ban öntetett harangjukat az Encsi Református Egyházközség részére.

A harangot encsi hívek igen körültekintő módon leszerelték, elszállították, hozzáértő kezek megtisztították, és a 2010. augusztus 8-i istentiszteleten formálisan is átvette a gyülekezet. Az alkalmon felolvasásra került az ajándékozási szerződés, elhangzottak az elmúlt fél év ezzel kapcsolatos eseményei. Jelen volt Bogoly János gondnok úr, aki szeretettel nyújtott kezét az ajándékozók képviselőjében, és szavakba öntötte azon óhajukat, hogy az adományt becsülje meg, óvja és hasz-

nálja rendeltetésszerűen a megajándékozott gyülekezet.

Örömkönnyeek csillogtak az egykor Csenyétén élt, ma már encsi reformátusok szemében csakúgy, mint a gyülekezet többi tagjában. A templom mai állapotát ábrázoló képekből készült tabló szemléltetése megrázó élmény volt minden jóérezsű ember számára.

Ezsdrás annak idején, a fogságból hazatérve a jeruzsálemi templomnak ajándékozott arany és ezüst edényekre és az azokat őrző papokra mondott szavait így olvassuk:

„Ti az Úrnak vagytok szentelve,
ezek az edények is szentek,
ez az ezüst és arany őseitek Istenének,
az Úrnak adott önkéntes ajándék.

Vigyázzatok rá, és őrizzétek meg!”
(Ezsdrás 8, 28. 29/a.)

Nem csak a templom kincsei, a mi esetünkben az új harang az Úrnak szentelt, hanem az azt őrző és majd használó nép, a gyülekezet is, hisszük, az Úr Istennek szenteli egész életét.

A régi-új harangot bő 3 hónapig megtekinthette az istentiszteletre járó gyülekezet. Jöttek is a Csenyétéről elszármazottak és sokan mások is, és olvashatták az eredeti feliratot: Isten dicsőségére öntette a Csenyétei Református Egyház áldozatkész közönsége 1928-ban.

Majd egy szép őszi reggelen felköltözött a toronyban új szolgálati helyére. Egyházközségünk gondnoka és presbiteri nem lankadó lelkesedéssel, találékonysággal és szakértelemmel szervezték meg és végezték el a beszerelés munkáját, majd november 28-án, advent első vasárnapján ünnepélyes keretek között szólalt meg először új helyén a harang. Kértük Istent, áldja meg a haranggal együtt mindazokat, akik annak hívó szavát hallva, a mi Urunk Jézus hívását is meghallják.

Az egykori csenyétei gyülekezet tagjai pár évtized alatt így vagy úgy elköltöztek a faluból. A templom szabad prédává vált, nem hasonlít az Isten házához, lassan semmihez. Ami megmaradni látszik belőle, az a két harang. S hogy ne csak két fém darab legyen, hanem továbbéljen azzal a funkcióval, amire áldozatkész hívek készítették, került az egyik egy új templom tornyába, hogy hívogassa az élőket, kísérelje az elhunytakat utolsó földi útjukra. Az marad meg, amit továbbadunk. Ettől a gondolattól vezérelve ajándékozta a pár csenyétei református lélek régi szép harangját az encsi Egyházközségnek. Ez újság lapjain is köszönetünket fejezzük ki az adományozóknak, és Isten szent nevét dicsőítjük.

Az ajándékozók óhajának megfelelően a harangot megbecsüljük, óvjuk és használjuk a jövőben. Valahányszor megkondul szép, öblös hangja, gondolunk azokra az önzetlen csenyéteiekre, akik templom és harang nélkül, de nem Isten nélkül éltek hívó életüket.

Baksy Mária – Encs

Egy falat Pan de Huevo

A makacs tél didergető, nagykabátba bújós mínuszaiban fogtunk hozzá Telkibányán a Világimanap megszervezéséhez, hogy amire a tavasz első égen és földön fehérítő hírnökei megérkeznek, a program teljesen készen álljon. Azt a célt tűztük ki magunk elé, hogy a településen 4. alkalommal megrendezésre kerülő imanapban újra felfedezzük a rejtett lehetőségeket, mert a megszokás langymelege nem elégít ki minket.

Az egész napot kitöltő program friss bizonyágtevőket mozgósított, hogy Krisztus zászlaját magasra emelve hirdessük a közös imádság erejét. A segítséget egyrészt a Debreceni Református Hittudományi Egyetemről kaptuk, ahonnan közvetlenül dr. Fazakas Sándor rektor úr áldásával érkeztek hozzánk: Kovács Mária, Csatári Bíborka, Dénes Elemér és Kovács Imre teológusok. A másik stabil bázisunkat a helyi gyülekezet aktív tagjai, valamint az általános iskola tanárai és tanulói alkották.

A világimanapi program ebben az évben Chile köré szerveződött, és az érdeklődő hívek gondolatait a „Hány kenyeretek van?” jézusi kérdés irányította a testi és lelki eledel fontosságára. A MEÖT ajánlásait áttanulmányozva és a lélek kreatív szabadságával élve alakult ki a március 11-ei rendezvény végleges változata.

A falu nyugodalmas mederben csordogáló délelőttjét egy 15 fős, fiatalokból álló

különítmény zavarta meg, akik szórólappal a kezükben és énekszóval az ajkukon hívogatták a lakosságot a délután 17 órakor kezdődő világimanapi estre. A teológusok és a gyülekezet ifjúi a lelkipásztor vezetésével meglátogatták a település intézményeit, ahol imádsággal, dicsőítéssel és Isten ígéretének megszólaltatásával tettek kísérletet arra, hogy vonzóvá tegyék a „belső szobába” történő belépést. A küldöttséget a település előjárói és vezetői mindenhol soron kívül fogadták és hálájuk fejezték ki megbékélést hozó, és szívet-lelket megérintő szolgálatukért. Az iskolások, óvodások, tanárok, óvónők, postai és önkormányzati dolgozók, szakácsok, takarítók, járókelők mindannyian eleven érdeklődéssel és várakozással fordultak az evangélium felé.

Az estet a debreceni teológusok énekes szolgálata nyitotta meg. Ezt követően Kovács Imre tett bizonyágot az 5000 ember megvendégeléséről, amiben rámutatott, hogy az imádságban a szív készsége mutatkozik meg. A tanítványok kevésnek, semminek gondolták a kenyeret, amijük volt, és gyakran mi is az imádság erejét hasonló módon lekicsinyeljük, elbagatelizáljuk, pedig mi mindenre lehetne elég.

A továbbiakban Vasas Erika tanárnő vezetésével diákok mutatták be Chilét vetített képek segítségével. Az előadás a chilei származású Pablo Neruda Nobel-díjas író munkái alapján készült. Nerudáról azt is megtudhattuk, hogy valódi kapcsolata volt Magyarországgal. Járt hazánkban, és az írás mellett olyan nagy gurman volt, hogy a nemzeti ételeinkről készített egy könyvet, és versbe szedte a tokajit. Ezt követte az ifis fiatalok éneklése, akiket Cziko Györgyi, a Lévy József Református Gimnázium diákja instruált. Kovácsné Vass Éva angoltanárnő a chilei nagykövetséggel is felvette a kapcsolatot, hogy élethűen bemutathassa egy színdarabon keresztül a törzsi élet jellegzetes világát. A fiatalok nagy beleéléssel idézték meg a chilei emberek félelmeit az esőistentől és a leopárdtól. Csodálatos, színes tánc kavalkáddal zárult a darab, ami nagy tetszést aratott a közönség soraiban.

A gyülekezet énekharangjának Simonné Szitha Eszter erre az alkalomra két spanyol nyelvű dalt tanított meg Violetta Parrától, valamint egy chilei áldást. A kötött programot a szeretetvendégség oldotta fel, amikor a helyi specialitások mellett Krakкаи Valéria eredeti chilei recept alapján készült házikenyér és Pan de Huevo-t kínált az egybegyűltek számára. A falatozás, beszélgetés és teázgatás közben a fiatalok felszabadultan magasztalták énekszóban az Urat. Akiknek a kétórás együttlét után még nem volt kedvük hazamenni, azokkal Szegedi Csaba komáromi teológus vezetése mellett táncmuzsika mulattnál búcsúztattuk a telet. A szervező csapattal megfogadtuk, hogy Isten segítségével jövő tavasszal újra lesz Telkibányán Világimanap.

Szalay László Pál lelkipásztor

Adventi játsház

a Miskolc Tetemvári
Református
Egyházközségben

Hittanos gyermekeink számára advent időszakában újra megrendeztük az ünnepi játsházat. December 18-án ismét zsúfolásig megtelt a Deszkatemplom melletti gyülekezeti termünk óvodás és kisiskolás korú gyermekekkel.

Külön öröm volt számunkra, hogy sok édesapa és édesanya is megtisztelt bennünket jelenlétével. Szeretnénk a gyermekek által a szülőket is megszólítani és hívogatni a gyülekezet közösségébe. Az évek során ezek az ünnepi alkalmak családi rendezvényé nőttek ki magukat. Ezen a szombati napon 45 gyermek és csaknem 20 felnőtt hallgatta együtt Isten ígését.

A program délelőtt 10 órakor kezdődött rövid köszöntéssel és közös imádsággal. Az „Adventi hárnök” című ének eléneklése után egy bábjátékot tekinthettek meg a résztvevők, melynek címe ez volt: Ha egyet befogadsz...

A darab első részében a szülők örömmel jelentték be gyermekeiknek, hogy kistestvérük fog születni. Ezt az örömet szerették volna viszontlátni két gyermekük arcán is. Ők azonban nem úgy reagáltak erre a hírre, ahogy a szülők várták. A szívükben öröm és szeretet helyett irigység és féltékenység hatalmasodott el. Mindketten féltették a maguk kényelmét és saját kis „birodalmát” a még meg sem született testvérüktől. Végül egyikük ajkáról elhangzott ez a mondat: „Nem kell ide még egy testvér!”

Ezzel a mondattal megbántották édesanyjukat. Nem akarták befogadni a családba kistestvérüket. Ekkor az édesapa leült gyermekei mellé, és a Bibliából elmondta nekik a karácsonyi történetet. Az Úr Jézust sem akarta befogadni az a világ, amelybe beleszületett. A betlehemi fogadóknak sem volt számára hely. Először még Mária jegyese, József sem tudta elfogadni az Ő fogantatásának hírét. Csak az angyal szavára békelt meg a szíve.

A gyerekek Jézus születésének történetéből megtették, milyen fontos az, hogy egy kistestvér születését örömmel és szeretettel várják. Hiszen a gyermek Isten ajándéka. És az a gyermek, ott a betlehemi jászolban, Isten legnagyobb ajándéka volt az emberiség számára. Hiszen általa van üdvösségünk, a benne való hit által nyerhetünk Istentől örök életet. Mert ahogy Ő maga mondta: „...senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.” (Jn 14,6c).

Az előadás után Fehérné Szóráth Márta egy aranymondást tanított meg a jelenlévőknek: „Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2,11) Majd az ismétlődő kérdések megválaszolása után egy rövid szünet következett. Ekkor teával és süteményekkel vendégeltük meg a jelenlévőket.

A terem átrendezése után kézműves foglalkozáson vehettek részt a gyermekek. Karácsonyi képeslap, karácsonyfa, hűtőmágnes és fakanálbáb elkészítésére nyílt lehetőség. A foglalkozás előkészítését és lebonyolítását a Jókai Mór Református Általános Iskola és Alapfokú Művészetoktatási Intézmény pedagógusai (dr. Csizmár Jánosné, Egerer Zsuzsa, Plaszkóné Ferkovics Karolina, Riedlné Kiss Éva, Stoll-Kozma Ildikó) végezték.

Istennek adunk hálát a karácsonyi üzenetért és a közösen átélt vidám pillanatokért. Szeretnénk a jövőben is hasonló alkalmakat szervezni iskolánk tanulói és hittanos gyermekeink számára.

Egyházközségünk köszönetét fejezi ki a bábjáték előadóinak, a Miskolc-Diósgyőri Református Iskola és Óvoda óvodapedagógusainak: Nyíriné Kóczi Erika, Pap Lászlóné, Pásztor Edit, Velezdy Zoltánné, Vincze Ágostonné óvónőknek.

Plaszkó Zoltán hitoktató

Hálaadó istentisztelet a Miskolc-Felsővárosi gyülekezet új templomáért

A történet réges-régen kezdődött. Nem Ádámnál és Évánál, de valamikor közvetlenül a II. világháború után, amikor az egy nagy miskolci egyházközségből – más indokok mellett – a túlélés és fennmaradás elősegítése érdekében több kisebb egyházközség jött létre. Közülük többnek, így a Felsővárosi Egyházközségnek sem volt temploma a szétválás után. Bár a templomépítés szándéka már ekkor megjelent, politikai okokból vágy maradt csupán egészen a rendszerváltásig. Az atyák akkoriban annyit tehettek, hogy eladva ingatlanokat ezüst úrvacsorai készletbe öntették a menteni kívánt, jobb jövőre váró anyagi alapot, a gyülekezeti hétköznapokat pedig a Füzes utcai imaházban éltek.

A rendszerváltás elhozta az évtizedekig csak remélt lehetőséget. 1994-ben kaptak telket a város önkormányzatától az egyházközség a templom megépítésére, melynek megálmodása, megtervezése és száz más gondja Rostás László feladata lett.

A miskolciaknak úgy tűnhet, már száz éve tart az építkezés lassú folyamata. Sokan azt is megkérdőjelezték, halad-e egyáltalán, kész lesz-e valaha? Egy építkezés akkor sem egyszerű, ha egy házról van

szó. Akkor sem, ha rögtön kézben van a teljesnek vélt összeg. Itt azonban egy hatalmas közösségi épületről van szó, mely anyagilag is jelentős beruházás. Nehezítette és lassította a dolgot, hogy megjelent az emberi bűn is, mely hamar teszi sajátjává azt, ami nem az. Sok nyűg, bajlódás, hiábavalóság, újrakezdés után végül mégis elérkezett a hálaadás napja. Az csak Balajthy József lelkipásztor beszámolójából vált érzékelhetővé, mennyi mindennek kellett ehhez teljesülnie. Hányféle munkát kellett elvégezni, hányféle ember, hányféle csoport mozdult ugyanazon egy cél felé. Az elhangzott nevek felsorolására nem is vállalkozom, hiszen ha bárki ki maradna, torz lenne az átadott kép: mindenki munkája egyaránt fontos volt, hogy elkészüljön a nagy mű. Annál is inkább, mert az építés különféle feladatain kívül hatalmas erőfeszítéseket kívánt az anyagi alap megteremtése is, melyben ki-ki erejéhez,

tehetségéhez és lehetőségeihez mérten állt helyt. Egyének és közösségek. Magam is tanúja lehettem meghatározó felajánlásoknak, a Bibliából pedig tudjuk, hogy az észrevétlenül adott két filér is mit ér...

Február 27-én délelőtt 10 órakor ünnepelni gyűltek tehát össze a gyü-

lekezet tagjai és kisebb-nagyobb közösségek egyházi és világi képviselői. Még egyszerűek a belső tér által nyújtott körülmények, de így is látszik a templom egyedisége, egyszerű szépsége, melyben a figyelmes szemlélődő sok nagyszerű részletet fedezhet fel. Nagyon sokat, akár nagyobb, akár egész apró megoldásokat, érdemes tehát időt szánni az épület fölfedezésére. A Füzes utcai imaházból átkerült a szószék, az úrasztala a megszokott, hímzett terítőkkal, átörökítve annak ott-honosságát: a múltat. Orgona is szól már, mely mögött szintén közösségek felajánlásai és újrakezdések állnak.

Mindezek tükrében különösen sokatmondó a Bölcskei Gusztáv püspök által textusként választott (napi igé) 131. zsoltár. Az igehirdetés egy különös fogalmat állított a középpontba, nyelviskolához hasonlítva a templomot. Az imádság nyelvét tanulhatja meg itt az ember. Jézus maga is az imádság házának nevezte a templomot, mikor kizavarta az árusokat, akik rab-

lók pihenőhelyévé, barlangjává tették azt. Aki bejön a templomba, és imádkozik, az nem mehet úgy haza, ahogyan jött, nem folytathatja ugyanúgy ugyanazt az életet. Az imádság ugyanis változásokat indít el. Megváltoztatja a tekintetet, a tekintet irányát, ezáltal a szívet is. Mi emberek, gyakran lefelé szeretünk nézni, mert ez azt jelenti, mások fölé emelkedtünk. Jézus fölfelé tekintett, mikor imádkozott, és akkor is, amikor észrevette Zákeust a fán. A tanítványok megpróbálták lenézni egymásra, míg Jézus azt mutatta meg, ahogy a fölemelt tekintet megváltoztatja a szíveket.

Egy gyülekezet, egy templom lehet annak eszköze, hogy emberek képessé váljanak tekintetüket fölemelni. Én például azért lettem református, mert sok évvel ezelőtt szeretettel fogadtak egy betévedő idegent ebben a gyülekezetben. A régi arcok közül sokat már nem láttam az ünnepeken, de láttam újakat. Újak és régi-ek így emelhetjük közösen tekintetünket Isten felé, így segíthetjük egymást, a magunk módján Igét hallgatva, vagy egymásnak létünkkel, szavainkkal, tetteinkkel bizonyosságot téve. Vagy ahogyan az isten-

tiszteleten történt: énekekkel, kórusművek megszólaltatása által.

A régen várt hálaadó alkalmat közös ebéd követte Mályiban, a Mécses központban. Itt lehetőség nyílt a beszélgetésre, múltbeli képek felidézésére, a jelen értékelésére, a jövő tervezgetésére. Isten adja meg, hogy ahogyan rengeteg téglát egymásra épült az új templomban, úgy épüljön minél több „téglából” a lelki ház, sokak üdvösségére és a környező városrész lelki emelkedésére.

Barnóczki Anita

Imádkoztam érted!

Isten iránti hálaadással és szeretettel köszöntöttük templomunkban és gyülekeztünk közösségében az ózdi Apácai Csere János általános Iskola és Óvoda igazgatóját: Szabó Józsefné kedves asszonytestvérünket, aki elfogadta meghívásunkat február első vasárnapi istentiszteletünkre. Ezen az alkalmon imádkoztunk a templomunk közelében lévő iskoláért, az ott folyó oktatásért a tanítókért és a diákokért. E találkozást megelőzte az a félévzáró tantestületi ülés, melyen igei köszöntés, lelki bátorítás hangzott el, Barnóczki Anita kerületi cigánymissziós referens pedig előadást tartott a gyermekek és ifjak nevelési lehetőségeiről, módszereiről. Jó azzal a hittel és reménységgel indulni az iskola felé, hogy imádkoztunk érte.

Február végén az immár hagyománnyá vált „Táblai borversenyen” (Tábla – Ózd városának egy része) vettünk részt Kasza Bálint gondnok úrral és fiával. Vittük ez alkalomra gyülekezetünk köszöntését, jó kívánságát, és meghívtuk a borosgazdákat a vasárnapi istentiszteletre. Áldást kértünk életükre, családjaikra s ez újesztendőnek bortermésére. Istentiszteletünket a nemzeti imádság éneklésével zártuk, melyet Balogh Rudolf ózdi prímás hegedűszóval kísért.

Hiszem, hogy az élet sok területén szükség van arra, hogy egymásért imádkozzunk. Gyülekezetünk közösségében a fent említett két alkalommal elindult egy olyan kezdeményezés, hogy kijelölünk vasárnapokat, amikor megszólítunk és meghívunk olyan közösségeket, csoportokat,

akikért külön imádkozunk. Akikre odafigyelünk, akiket számon tartunk, és akiknek ez által lelki támaszt reményt és erőt adhatunk.

A kedves olvasókért a 480. dicséretünk szavaival imádkozom:

Ó, könyörgést meghallgató
Édes Atya, mindenható,
Ha lelkem hozzád emelkedik,
És a buzgóság szárnyain,
Ajakim óhajtasain
Elődbe érven, reménykedik:
Érzem, hogy az örök élet
Már e földön az enyém lett.

Ha örömmel gerjedezem
És rebegni igyekezem,
Tetőled mennyi áldást vészek!
Feltekintvén rád, Atyámra,
Könny csordul már az orcámra;
Azáltal olyan újjá leszek,
Mint a plánta, mikor arra
Harmatcseppet szülsz hajnalra.

Ha szívemet bánat járja,
Szemem keserűség árja:
Előtted való zokogásom;
Titkon ajtómat behajtva
És magánosan sóhajtva
Akkor is édes újulásom,
Mert minden könnyűvel, jajjal
Könnyebbül sorsom egy bajjal.

Bundzik Attila lelkipásztor
Ózd-Sajóvárkony

Bölcsődeavatás Mezőcsáton

A Mezőcsáti Református Egyházközség istentisztelettel egybekötött ünnepélyes projektzáró rendezvényt tartott március 4-én pénteken a református templomban, melyen a Dr. Enyedy Andor Református Óvoda és Bölcsőde bölcsődei egységének bővítéséért adtak hálát. Az ünnepi istentiszteleten Szűcs Endre egyházkerületi főjegyző hirdette Isten ígését a Jn 6,1-15 alapján. Az általános iskolások zenés és verses hálaadó műsora után Gazda István szüleikkel együtt invitálta be az új intézménybe beíratott gyermekeket, akikre igeversek kíséretében ezekkel a szavakkal kért áldást az esperes: „Az Isten áldása legyen ezeken a kicsiny gyermekeken továbbra is, erősítse meg szüleiket erővel, egészséggel, hittel és szeretettel, hogy fölnevelhessék a rájuk bízott drága kincseket.”

„Fontos, hogy milyenek az egyetemeink, de még fontosabbak, hogy milyenek az óvodáink és bölcsődéink, hiszen életünk folyamán ezek az első nevelési intézmények, melyekkel találkozunk.” – hangsúlyozta köszöntőjében Szászfalvi László egyházügyi, nemzetiségi és civil kapcsolatokért felelős államtitkár, majd felhívta a figyelmet a nevelés mellett az épített környezet fontosságára is.

Gazda István esperes, egyben a helyi gyülekezet lelkipásztora beszámolt az építkezés és a pályázat menetéről, melyben a 2008-as pályázati kiírástól kezdve felsorolta a munkálatok főbb állomásait, egészen az istentisztelet előtt megkapott használatba vételi engedély aláírásáig. A köszönetmondás után emléklapettek átadásával is kifejezték köszönetüket mindazoknak, akik kiemelten hozzájárultak a bölcsőde elindulásához.

Az alkalmat határon túlról érkező vendégek is köszöntötték, először Papp Béni a Marosvásárhelyi cserealjai református gyülekezet lelkipásztora, majd Nagy Ákos Róbert gömöri református esperes kért áldást az ünneplő közösségre. Az istentiszteleti alkalom után a nemzeti színű szalag átvágásával avatták fel az általános iskola szomszédságában lévő bölcsőde épületét, majd lehetőség nyílt annak bejárására is.

Hálaadó alkalom Kisgyőrben

Hálaadó alkalmat tartottak Kisgyőrben a gyülekezet napeleemes kiserőműjének elkészüléséért november 28-án, vasárnap a helyi református templomban. Az ünnepi alkalom kezdetén Domahidi Ernő, a gyülekezet lelkipásztora köszöntötte a vendégeket, majd Isten ígését Csomós József püspök hirdette a 2Krón 18,28kk versei alapján. Az ige hirdetést követően Gazda István esperes köszöntötte a gyülekezetet, majd Parajos Tibor tanár, cserkésztsíztartott előadást „A református egyház jelene és jövője” címmel. „Ahhoz, hogy meg tudjuk érteni jelenünket

és tervezni tudjuk jövőnket, a közelmúlt történelmét, eseményeit és összefüggéseit ismernünk kell” – mondta a cserkésztsízt, aki Magyarország tekintetében először a második világháború utáni és a rendszerváltás előtti korszakról beszélt, amikor elmondása szerint „református egyházunk nem tudta betölteni missziós tevékenységét, ennek hatásait pedig még ma is érezzük.” Kiemelte, hogy magyar nemzetünk megtartó ereje a történelem során mindig Isten volt; református egyházunk és világunk jelenéről pedig azt mondta, hogy „értékrontó korban kell egyházunknak helyt állni, és maradandó értékeket képviselni egy értékvesztett világban

Isten segítségével.” Záró gondolataiban hangsúlyozta, hogy Isten vigasztaló szeretetét egyházának tagjain keresztül tudja csak végrehajtani, akiknek célja „országunk, nemzetünk és egyházunk építése”.

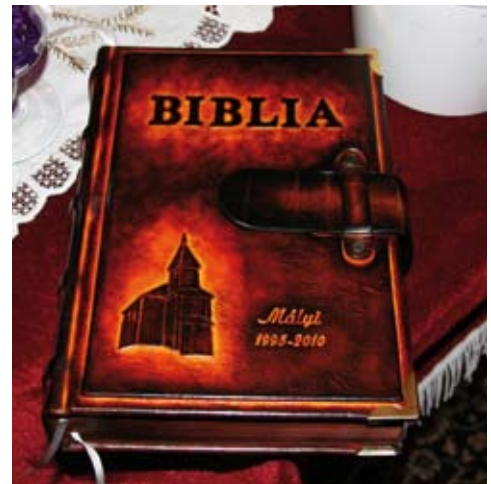
A hálaadó istentisztelet végén az elkészült kiserőmű működését, előnyeit és az általa megtakarított összeg nagyságát Tőkés Ernő, a kisgyőri rendszer kivitelezője mutatta be a megjelentek számára. Ezekről olvasóink részletesebben az Európa Rádió által készített összeállításban hallhatnak, mely elérhető az egyházkerület honlapján, a következő címen: www.tirek.hu/hir/mutat/32471/.

Meglepetés Mályiban

Mátyás Sándor lelképásztort Mályiban végzett 15 éves szolgálatára emlékezve köszöntötték a gyülekezet tagjai 2010. november 28-án. Az előkészületek természetesen titokban történtek, a részletekről Pintér Andrásné a Mályi Református Egyházközség presbiter írásából tudhatnak meg többet olvasóink a www.tirek.hu archívumából. Az ünnepi alkalmat titokban készítő gyülekezet résztvevői számában is ünnepi alkalomhoz méltó képet mutatott, hiszen a szokásos negyvenötven helyett mintegy nyolcvan ülték a templomi padosorokban. A textus és az igehirdetés (Rm 14,13-23 „Az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélek által való öröm.”) örömről szólt, mely sajátos értelmet nyert a hetek óta titkos örömmel készülő gyülekezeti tagok körében. Az igehirdetés után énekek, igei és verses köszöntések hozták közel a lelkekhez a gyülekezet gondnoka

által felidézett, áldásokkal teli elmúlt tizenöt esztendő, majd átadták jelképerté-kü ajándékukat: egy újfordítású magyar-
zatos Bibliát, melynek bőrkötésén a Mályi Református templom dombornyomata és az évszám látható: 1995-2010. Az istentiszteleten megtapasztalhatóvá váltak a kezdő ének szavai: „szeretet áradjon közöttünk”, és ez jellemezte az istentiszteletet követő közös étkezést is: a finomságokból jutott az otthonmaradt, idős és beteg testvéreknek is.

A huszonkettedik ökumenikus imahét Egerben

Az Egerben szolgáló katolikus, református, evangélikus és baptista közösségek ebben az esztendőben immár huszonkettedszer gyűltek össze az ökumenikus imahét alkalmain. A városban szép hagyománya van a keresztyének áhítatos, imádságos találkozójának, melyen az egymás templomaiban tartott istentiszteleteken minden évben igen jelentős létszámú gyülekezet vesz részt. Nem is imahétről, hanem imanyolcadról beszélnek Egerben, hiszen összesen nyolc alkalommal gyűlnek egybe azok, akiknek szívbéli óhajuk a keresztyének összefogásának lelki, imádságos együttlétének eseménye.

Az egi Bazilika mellett a református templom, a baptisták új imaháza, az evangélikus templom és a ferencesek temploma adott otthont az ökumenikus imahétnek. A központi téma és a kijelölt ószövetségi és újszövetségi Igék alapján szóltak az igehirdetések arról, hogy milyen áldásokat nyer Krisztus népe, ha együtt fohászkodik, és együtt figyel az Ige tanítására. Jóllehet az egyes felekezetek tagjai közül vannak olyanok, akik nem mindenben tudnak egyetérteni az ökumené és a felekezetek közötti együttműködés gondolatával, ez azonban távolról sem jelentette azt, hogy megtorpanat volna a keresztyének egységmozgalma. Ha Krisztus azért imádkozott, hogy az övéi egyek legyenek, akkor ezt nem írhatja felül dogmatikai nézet, kegyességi elgondolás, vagy bármilyen más emberi szándék. Tudvalevő, hogy az ökumenikus imahét célja nem az, hogy uniformizálódjék a keresztyénség. Nem a hitbeli identitás feladására készítetnek ezek az alkalmak, sokkal inkább arra, hogy a másokban a Krisztust kereső és követő testvért találjuk meg, s ne ellenségként tekintsünk reá. Sokan vallják ezt Egerben is, különösen azok, akik vegyes házasságban élnek, és szinte várják évről évre

azokat az istentiszteleteket, amikor a különböző felekezethez tartozó házaspárok, családok együtt lehetnek. Ez egy olyan megerősítő lelki élmény számukra, melyet igazán kár lenne szigorú kegyességi megfontolások miatt elvenni tőlük.

Estéről estére az egi központú Szent István Rádió is közvetítette az imaheti istentiszteleteket, melyeknek hallgatottsága a visszajelzések szerint jelentős létszámot mutatott. A helyi televízió is műsorára tűzte az ökumenikus imahetet.

Az imaheti templomi események mellett említésre méltó a különböző felekezeti lelképásztorok találkozója is. Havonta az egi lelkészek imaközösséget tartanak, melyen különösképpen a város népéért és mindennapi ügyeiért fohászkodnak. Az imahét idején a terített asztal mellett is együtt vannak a lelképásztorok, s mindig megerősödnek abban, hogy ezt a szolgálatot folytatni kell, és keresni kell azokat az újabb közösségi, lelki programokat is, melyek ebben a megosztott világban közelebb hozhatják egymáshoz a Krisztusban hívőket. Mert csak így lehetünk igazán hiteles munkálói Krisztus ügyének ebben a világban.

Az egi Bazilika impozáns épülete teljesen megtelt a hívekkel az ökumenikus imahét záró istentiszteletén, a nyolcadik napon. Négy felekezet lelkésze szólt az egybegyűltekhöz, az egymástól tanult énekeket énekelte a kórus és a gyülekezet. A Bazilika egyik kápolnájában szeretetvendégségre is sor került. Ószinte és meghatározó volt, amikor a katolikus szokás szerint a hívek köszöntötték egymást a béke jelével. Szívből kívánva azt, hogy Krisztus békéje az élet istentiszteletéhez segítse hozzá az együtt imádkozókat.

K. Zs.

Felsőtárkányban imádkoztak az egervölgyi nők

A közelmúltban felszentelt felsőtárkányi Kálvin templomban gyűltek össze az Eger környéki gyülekezetek asszonyai március 4-én a Nők Világimanapján. Az egyházmegye körzeteiben az elmúlt években egyre több helyen fordultak imádságos figyelemmel asszonyaink Istenhez, hordozva így is a világban élő asszonyok közös terheit. A kiadott téma szerint a Chilében élő keresztyének életével és szolgálatával ismerkedtek a jelenlévők a márciusi délutánon. Egy nagyon távolinak tűnő világ –

Dél-Amerika – Istentől kapott áldásait és reménységét vették számba.

A felsőtárkányi alkalmat Szécsi Éva egri segédlelkész vezette. Igével szolgáltak Hajdú Ferencné bükkábrányi, és Komróczki Sándorné mezőnagymihályi lelkipásztorok. A felsőtárkányi missziói gyülekezet lelkésze Hajdú László tartott előadást Chiléről, az ország történetéről,

társadalmi, gazdasági, vallási helyzetéről. Az igeszolgálatokat és az előadást követően az imáságos elcsendesedést dr. Báthory Lászlóné és Veres Béláné egri hitoktatók és Szécsi Éva egri segédlelkész vezették. Az alkalmon a régi zsoltárok és a kedves református énekek mellett az egybegyűlt asszonyok új énekeket is tanultak. S még az alkalmat követő szeretetvendég-

ségen is boldogan dúdolták az evangéliumi énekek dallamait. A Nők Világimánapi egyházmegyei körzeti rendezvényen a felsőtárkányi dicsőítő csoport is szolgált énekekkel és bizonyoságtétellel.

A jelenlévők elhatározták, hogy még több hasonló alkalmat szerveznek. Mert együtt kérni, és együtt örülni az Úr áldásaiért mindig szíveket felemelő élmény.

Presbiteri konferencia Mezőkeresztesen

Az egyházmegye elnöksége Mezőkeresztesre, presbiteri konferenciára hívta mindazokat, akik a gyülekezet lelki épülését fontosnak tartják. Kb. 120 gyülekezeti tag és presbiter hallhatta a helyi lelkész, Hajdú Ferenc igehirdetésében, hogy mennyire fontos Isten Lelkéért imádkozni, a gyülekezet lelki ébredése miatt. Vettetek-e Szentlelket? – kérdezi Pál Efézusban, s az ott lévők becsülettel vallják be, csak a János keresztségében részesültek. Fejlődniük kell. A presbitereknek is fejlődni kell, hiszen ha megrekednek a hitbeli fejlődés útján, az a gyülekezet rovására megy. Aki csak az emlékekből él, aki a múltból él, az nem termi meg a Jézus által elvárt lelki gyümölcsöket. Aki azonban megérti az idők jeleit, nagyon hasznos embere az Úr Istennek.

Dr. Kádár Zsolt esperes úr köszöntőjében az ige szavaival hívta fel a presbiterek figyelmét szolgálatuk fontosságára: „Viseljetelek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyá-

zókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.”

Dr. Fodor Bertalan, a Presbiteri Szövetség borsodi elnöke a presbiter és a gyülekezet feladatáról tartott nagyon szemléletes lenyűgöző előadást. Időről időre fontos tisztázni, hogy mi a feltámadott Jézus Krisztus tulajdonai vagyunk. Ez határozza meg presbiter és gyülekezet feladatát a világban. A feladat: hirdetni Isten jóságát. A gyülekezetben fontos az, ami az ősgyülekezet lételeme volt: a diakónia, a szeretetszolgálat, vagyis a cselekvő hit. Szeresd a te Uradat, és tégy tanítványá embereket. A gyülekezet csak úgy fog növekedni, ha befogadóvá válik. Szóval, cselekedettel szolgálni a legszebb feladat, amit keresztyén ember végezhet.

A református egyház szolgálatának különböző területeivel ismerkedhettünk meg ifj. Csomós József, Gecse Attila és Kovács Zoltán beszámolója alapján. Ifj. Csomós József ifjúsági referensként azokról a modern

eszközökről beszélt, amelyek által a fiatalok elérhetőek. Bár úgy látjuk, hogy ifjaink között nagyobb az egyház iránt, ez koránt sincs így. Megfelelő eszközökkel, módszerekkel, imádsággal aktív tagjaivá válnak a gyülekezetnek.

Gecse Attila kórház-lelkészként arról a nehéz szolgálati területről beszélt, amelyet a miskolci kórházakban végez. Mind a betegeknek, mind az orvosoknak és ápolóknak szükségük van a lelki segítségre. De jó lenne, ha a gyülekezet úgy működne, hogy a kórházba egy-egy beteg kórházba kerüléséről a gyülekezeti tag értesíti a lelkészét, a lelkész pedig, ha nem tudja a beteget meglátogatni, akkor a kórház-lelkészt, mert így érzi a beteg a gyülekezetének és az ő Istenének gondoskodó szeretetét.

Kovács Zoltán, az Európa Rádió programigazgatója, a református rádió által megjelentített missziói lehetőségről számolt be. A konferencia zárásaként a mezőkeresztesi gyülekezet vendégszeretetét élvezhették mindazok, akik e szép alkalom résztvevői voltak. Megerősödhetnek abban, hogy a szolgálatnak értelme, célja és eredménye is van, ha a Jézus Krisztustól kapott küldetésünket komolyan vesszük.

Sály, 2011. március 20.

Papp Zsolt Endre

Emlékezés Faragó György lelkipásztorra

2010. december 15.

Legelőször köszönetet szeretnék mondani a család nevében, amiért itt lehetünk, és a lelkipásztorokkal együtt emlékezhetünk nagyszüleinkre, szüleinkre, Faragó György lelkipásztorra és hitvesére. Bár ők nagyon szerény emberek voltak, nem kívánták magukat életükben ünnepeletetni, most mégis nagyon jól esik ezen a helyen – boldog gyermekkorunk helyszínén – Róluk beszélni.

Amikor még élő gyermekeik – nagynéném – segítségével felidézzük alakjukat, először az az ige jut eszünkbe, ami egész életükben kis táblán az ágyuk felett függött: „Én és az én házam az Úrnak szolgálunk...” Ez a hitvallás szötte át egész életüket, ez sugárzott tovább utódaikra, nem elsősorban szavakban, hanem cselekedeteikkel, ahogyan élték mindennapjaikat. Miben nyilvánult ez meg, hogyan teljesítették ezt a szolgálatot? Úgy, hogy a hit, a szeretet, az egymás iránti türelem, őszinteség és békesség hatotta át az életüket, ezt közvetítették környezetük felé.

Nem véletlen, hogy amikor Faragó Györgyre emlékezünk, nem csak róla, hanem feleségéről, Jakab Sáráról is beszélünk, akivel közel 53 évet élt együtt igaz szeretetben, megértésben. Nagyon hasonló családból származtak, mindkettőjük ősei kálvinista lelkipásztorok és falusi tanítók voltak. Igazi szerelmi házasság volt az övék, és amikor az évek múltával a szerelem szeretetté csendesedett, ragaszkodásuk egymás iránt még tovább mélyült, elképzelhetetlen volt számukra az élet egymás nélkül. Mégis Nagymamámnak – aki 10 évvel élte túl férjét –, amikor búcsúznia kellett szeretett hűségese társától, a halálos ágya mellett reá oly jellemző módon nem panasz és elkeseredés szavai hagyták el ajkait, hanem az imádságos köszönet az együtt töltött évekért, melyek minden napjáért

– így mondta – nagy hálával tartozik az Istennek.

Házasságukból három élő gyermek született, akik hatévente követték egymást: György, aki később Édesapám lett, és nagynéném, Sarolta és Katalin.

Természetes, hogy az egymás iránt érzett őszinte vonzalom meghatározta gyermekeikhez fűződő érzelmeiket is. A család, a csemeték nevelése állt a középpontban, meleg és oltalmazó volt a családi fészek. A szeretet, mellyel nevelték és elhalmozták utódaikat, mély és őszinte volt, feszültséget, elnyomott indulatokat sosem kellett érezniük és elszenvedniük. Az alakoskodás, a színjáték egyébként is távol állt tőlük az élet minden területén. Mindig az igaz úton igyekeztek járni.

Hosszú életük során a 20. század viharos történelmi eseményi sorra követték egymást: az első világháború, a két háború közötti gazdasági válság, az ország megcsönkolása, majd a második világháború. A háborúból történő kilábalást a béke nyugodt évei helyett a kommunista diktatúra követte, amikor lelkipásztornak lenni egyet jelentett a társadalomból való kivetettséggel, az üldöztetéssel, a megaláztatással. Senki nem lehetett biztos abban, hogy koholt vádak alapján holnap nem veszíti-e el szabadságát, családját, javait, akár az életét is. A papság különösen célpontja volt ennek a – ma már józan ésszel felfoghatatlan – zsarnokságnak.

A három gyermek ebben az időszakban élte kora ifjúságát.

E szeretetreméltó párnak köszönhetően mégis csupa édes emlék maradt a gyermekekre. A férfit a sziklaszilárd hit és egyenes gerinc, a hitvest az örök reménység jellemezte, hogy Isten segítségével előbb-utóbb minden jóra fordul.

Igazi nagy csapás akkor érte a családot, amikor az elsőszülött fiú a forradalom leverése után, 1956 decemberének végén elhagyni kényszerült az országot. A kiváló tanuló és sportoló ifjabb György másodéves orvostanhallgató volt, amikor csatlakozott a forradalmi ifjúsághoz Debrecenben. Ez másként nem történhetett, hiszen a sárospataki internátusból is hozta magával a hazaszeretetet és a zsarnokság gyűlöletét. Mint tudjuk, a forradalom szép csilága hamar kihuny, maradt a sötét megtorlás, s a papfiúnak jó oka volt menekülni. Akkor teljesen kilátástalannak tűnt, hogy a „vasfüggöny” valaha megsemmisül, s viszontlátják gyermeküket még ebben a földi életben. Mégsem uralkodott el rajtuk a kétségbeesés. Hálát adtak érte, hogy fiuk, ha távol is, de él, és nem lett a forradalom utáni megtorlások áldozata. A sóhajon és könnyön is átragyogott a remény, hogy egyszer újra együtt lehetnek.

Segített elviselni a próbatételt, hogy nem voltak egyedül, körülvette őket a nagyobb család, a gyülekezet. Ezekben a nehéz, vészterhes években sokan elfordultak az egyháztól és annak papjaitól, féltek szóba állni velük, átmentek a mások oldalra az utcán, rettegtek saját életükért, munkájukért, szabadságukért. Bármilyen apróság elég volt ahhoz, hogy valaki munkatáborba, börtönbe kerüljön, vagy örökre eltűnjön. Voltak azonban, akik hűséggel mellettük álltak. Először is a sokak által jól ismert és becsült orvos, dr. Újj Pál és családja, akik mind nyíltan vállalták és hirdették kálvinista hitüket. Síríg tartó, örök barátság kötötte össze a két családot, s ez a nehéz időszakban olyan erőt adott, ami ma talán már elképzelhetetlen. De ott voltak a gyülekezet más tagjai is, Kutasék, Kissék, Bihariék, Bárdiék, Szabóék, Bereczkék, az idős lelkipásztor, Molnár István és családja, a harangozó Majoros család, Hosszasan sorolhatnánk a sok kedves embert, akik Szerencsen körülvették a lelkészeket. A társlelkészek, a segédlelkészek, a környező helységek lelkipásztorai, egymást támogató közösséget alkottak. Számos

olyan egyéniség volt ezek között az emberek között, akik Jókai- és Mikszáth-regényekbe illő karakterükkel mind formálták a gyermekek személyiségét, és oly széppe, becsessé tették azoknak az éveknek az emlékét.

Meg kell emlékezni arról is, hogy Nagyapánk mennyire kötődött Szerencséhez. Bár az Alföldön látta meg a napvilágot és legközelebbi rokonai ott éltek, nem tudta életét elképzelni a Zemplén hegyei és az Árpád-hegy szőlőskertjei nélkül.

Hazája iránti feltétlen szeretete, odaadása olyan természetes volt számára, mint a levegővétel, s örökségül hagyta utódainak. Az 56-os menekült György – aki Észak-Írországra fejezte be az orvos egyetemet, és végül Kanadában telepedett meg – tudatosan kereste a lehetőséget, hogy hozzá hasonló érzelmű házastársat találjon. Thököly Ildikóval kötött házasságukat Isten három fiúgyermekkel áldotta meg. Bár többször hazalátogattak, György véglegesen sajnos csak a szerencsi temetőbe tért meg pihenni. Jomagam és Márton öcsém azonban visszatelepedtünk, itt fejeztük be tanulmányainkat, vállaltunk munkát és alapítottunk családot. Bár nem itt születünk, ezt a földet érezzük igazi hazánknak.

Ezen a mostani megemlékezésre csaknem teljes létszámmal - tizenheten képviseljük Faragó György és hitvese utódait.

Két leányuk: Sarolta és Katalin

Unokáik születési sorrendben és dédunokáik: Katalin és férje a három gyermekkel, Gyula és felesége kettő gyermekkel, jomagam, aki a Faragó György nevet viselem, feleségemmel, Kálmán és felesége, András és Júlia.

Öcsém, Márton és Attila Édesanyámmal Kanadában vannak, ők lélekben velünk vannak, valamint Nagyapám még egyetlen élő testvére, dr. Szigethyné Faragó Julianna, aki magas kora és egészségi állapota miatt nem tud most itt lenni.

Úgy érezzük, hogy Isten áldó keze mindvégig őrizte Faragó Györgyöt és hitvesét. Ezt az áldást hagyták ránk örökül, éreztük és érezzük ma is mindnyáján, a leszarmazottaik, ez igazgatja életünket, segít teljes szívvel megélni örömeinket és ez ad hitet és reménységet megpróbáltatásaink idején.

Egyik legismertebb énekünk, a 264. ének második versével szeretnénk kife-

Legifjabb Faragó György

jezni, amit saját szavainkkal nem tudunk szebben megfogalmazni.

„Áldjad Őt, Mert az Úr mindent oly szépen intézett!

Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett,

Nagy irgalmát, Naponként tölti ki Rád: Áldását mindenben érzed.”

Dietrich Bonhoeffer: Hívők és pogányok

Ínségben keresik az emberek Istent, kérik, hogy testükön, lelkükön segítsen, betegségtől, bűntől, haláltól mentsen. Így tesz mind, így tesz a hívő s a hitetlen.

Ínségben találják az emberek Istent, találják szegényen, hazátlan, étlen, találják a bűntől, haláltól verten. A hívők nem hagyják el a szenvedésben.

Ínségben az emberre rátalál Isten, kenyérral táplálja lélekben, testben, hívőért, pogányért meghal a kereszten, kegyelme minden embernek készen.

Bizonyságtevők fellege - előadássorozat Nagyrovágyon

Egy egész esztendőn át tartó előadássorozatot indítottunk újára a nagyrovágyi kultúrházban „Bizonyságtevők fellege” címmel.

A Zsidókhöz írt levél 11. fejezetében olvashatunk a hit hőseiről, aminek olvasása nagy bátorítást jelent a mai keresztyéneknek is, különösen akkor, ha kellő bibliaismerettel rendelkeznek, és így miközben olvassák a bibliai szereplők neveit, megelevenednek azok története. Ilyenkor a hívő ember egészen más színben látja saját életét, és önsajnálata helyett a hálaadás tölti be a szívét.

Ezért járjuk körül ezt a témát, hogy Krisztus iránti szeretetünkben, hitünkben, áldozatkészségünkben, odaadásunkban növekedjünk.

Az első előadást január 30-án dr. Enghy Sándor abaujszántói lelkipásztor, a Sárospataki Református Teológiai Akadémia professzora tartotta „Bizonyságtevők fellege – az Ószövetségben” címmel. A Zsidókhöz írt levél 11. fejezete volt a vezérfonala a nagyon energikus, lendületes, tartalmas előadásnak. Ezt megelőzően Makatura József cigándi lelkipásztor hirdette az ígét a Zsid 12:1-3 alapján, mely nagyon jól előkészítette az előadást, sőt magát az előadássorozatot is.

A második alkalommal február 20-án gyűltünk össze, amikor dr. Győri István, szintén a Sárospataki Református Teológiai

giai Akadémia professzora tanított a „Bizonyságtevők fellege – az Újszövetségben” címmel. Alapos, elgondolkodtató, sőt önvizsgálatra indító előadást hallhattunk, mely az előadás címéhez igazodva Keresztelő Jánostól egészen a Jelenések könyvéig tekintette végig az Újtestamentumot. Az előadást megelőzően Balla Gyula pácini gondnok bizonyságtételét hallgattuk meg, hogyan lett Krisztusban új élete, és ez mi-
ben jelent változást, többet számára. – Nagyon megerősítő, bátorító volt mindnyájunknak hallani szavait.

Az előadások hanganyaga meghallgatható a www.rozvagytirek.hu oldalon a „Leöltések” menüpont alatt.

„Ezért tehát mi is, akiket a bizonyságtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden ránk neheződő terhet, és a bennünket megkörnyékező bűnt, és állhatatossággal jussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerző-jére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázzattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.”
(Zsid 12:1-3)

Az előadások folytatódnak, ám azok időpontjairól csak később tudunk tájékoztatást adni. Továbbra is szívesen hívjuk, várjuk az érdeklődő testvéreket más gyülekezetekből. Nagy örömünkre szolgált eddig is találkozni a testvérekkel, akik elfogadták meghívásunkat szinte az egész Bodroghöz-
ből, sőt a Felvidék-ről is.

A további tervezett előadás témák:

Bizonyságtevők fellege: - az egyháztörténelemben; - a Zempléni Egyházmegyében, - ma a világban; - és befejezőként: „Ezért tehát mi is...” – azaz mindabból, amit egy éven át hallottunk, mi kell hogy következők személyes keresztyén életünkre nézve.

Almás Ferenc

Evangelizációs napok Mádon

AMádi Református Egyházközségben március másodikától ötödikéig evangelizációs napokat tartottunk. Estéről estére meghívott vendégek szolgáltak közöttünk, és tanításuk alapján arra a kérdésre kerestünk választ, hogy miként fejezhetjük ki hitünket, hogyan tehetünk vallást Megváltó Krisztusunkról. Ez azért lényeges, mert Jézus szavai alapján kijelenthetjük, hogy üdvösség kérdése, hogy kinek mondjuk Krisztust, hiszen Ő maga mondta: „Aki vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én

is vallást teszek mennyei Atyám előtt...” (Mt 10,32)

Március 2-án dr. Enghy Sándor abaujszántói lelkipásztor hirdette közöttünk Isten üzenetét Jn 5,31-40 alapján. Az elhangzottakból megtanulhattuk, hogy a bizonyságtétel eredetileg a bírósági ügyek során tanúskodók perdöntő vallomása volt. A mi bizonyságtételünk is perdöntő abban a kérdésben például, hogy igazunk van-e amikor templomba járunk? Az Istenfélő ember gyakran érezheti azt, hogy nem értik meg a világban, márpedig ször-

nyű érzés, amikor valaki az igazsággal magára marad. Jézus azért halt meg a Golgota keresztyén, mert (látszólag) hiába volt a bizonyságtétel, hiába volt a bizonyíték, a sok csoda. Pedig Jézusról nem csupán cselekedetei tettek bizonyságot, hiszen róla írt már Mózes is, de ami a legfőbb dolog, maga az Isten tett róla bizonyságot. A mi bizonyságtételünknek is akkor van gyümölcse, ha megerősíti azt az Isten rólunk szóló bizonyságtétele.

Március 3-án Végh Balázs, a Sárospataki Református Kollégium közigazgatója be-

szélt arról, miként tapasztalta Isten vezetését az életében. A Szentírásból az ApCsel 22,1-21 verseket olvasta fel, melyben Pál apostol Jeruzsálemben beszéli el megtérését, a feltámadt Jézussal való találkozását és Krisztustól kapott küldetését. A közgazgató úr is megtéréséről beszélt, arról, hogy az Úr miként vonzotta őt egyre közelebb magához. Nem hirtelen döntés volt ez, hanem lépésről lépésre kibontakozó folyamat. Kezdve a vallásos családi neveltetéstől egészen a felnőttként történt konfirmációig, a Jézus mellet történő tudatos döntésig.

Hallhattunk arról, miként vezette Isten a párválasztás életet meghatározó döntésében, és hogy miként lett számára a munkája hivatássá, Istentől való küldetésé. Az egészen személyes hangvételű bizonygátétel sokak számára valódi megerősítést jelentett a hitben való járás hétköznapjaira nézve.

Március 4-én Gottfriedné Madai Éva diósjenői lelkipásztor bizonygátételére figyelhattunk, aki a Zsoltárok könyvének 23. fejezetéből kiindulva beszélt arról, hogy mit jelent az ő életében az, hogy: „Az Úr az én pásztorem...” Elgondolkodtató volt számunkra, hogy a teremtő Isten, aki csillagrendszereket tart fenn és igazgat, pásztorként figyel a világmindenséghez képest csak porszemnyi teremtményre, az emberre. Dávid, aki maga is pásztor volt, jól tudta, hogy a juhok sorsa a pásztor gondviselésén múlik. Az Úr pedig, aki választott népének életében olyan sok csodát tett, a legnagyobb szeretettel gondoskodik az övéiről. A gólgotai keresztben Jé-

zus értünk való keresztalála sem más, mint a pásztor gondoskodása, hiszen a jó pásztor életét adja a juhokért. Dávid pedig ennek a szerető Istennek a hatalmába helyezi az életét. Ez megy a legnehezebben az ember számára, hogy nem a saját akarata és szeszélyei szerint éli az életét, hanem Isten hatalma alá helyezi a sorát. Az ilyen ember megtapasztalja, hogy akinek az Úr a pásztora, az nem szűkölködik. Dávid sokszor nélkülözött, menekült, és szükségét látott, mégis mindig elégedett volt, azt mondta: Nem szűkölködöm. Hallottunk arról, hogy az ember a legnehezebb megpróbáltatások során is békességgel lehet Isten rendelése felől. A nagytisztelű asszony elmondta, hogy miként tapasztalták ezt meg akkor, mikor szíve alatt hordott gyermekükéről orvosok azt mondták: súlyosan beteg. Megható volt hallani, amint arról tett bizonygát, hogy az Isten miként hallgatta meg imádságukat a nyomorúság idején is.

Március 5-én Gottfried Richárd diósjenői lelkipásztor bátorított minket hitvallásával a 4Móz 21,4-9 és a Jn 3,16 alapján. Megérthettük, hogy Jézus az Isten szeretetéről tesz bizonygát, mert ezen keresztül ismerhetjük meg legjobban az Atya Istent. Ez azért fontos, mert a helyes istenismeret segít minket a helyes bizonygátételre. Egy kedves tanmese segítségével rádöbbenhattunk arra, hogy az ember istenismere- te annyira torz lehet, hogy észre sem vette, amikor az Isten testet öltve itt járt közöttünk a földön. Nem ismertük fel, sőt keresztre feszítettük. De éppen ebben az áldozatban ismerhetjük meg az Isten végte- len szeretetét, hogy úgy szerette Isten ezt a világot, hogy egyszülött fiát adta érte. Ezt a szeretetet kell elfogadnunk és tovább ad- nunk, hogy bizonygátételünkön az Úr ál- dása legyen.

Evangelizációs alkalmainkat másnap úr- vacsorás istentiszteleten zártuk.

Tar László lelkipásztor

Hírcsokor a sárospataki gyülekezetből

Vendég szolgálattevők igehirde- tései is gazdagították az új esz- tendő első negyedévében a sá- rospataki gyülekezet lelki életét, amikor Fejér Zoltán gimnáziumi vallástanár, Végh Tamás budapest-fasori lelkipásztor, Pász- tor Gyula teológiai tanár, lelkigondozó, dr. Hermanné Frencl Erzsébet váncsodi lel- kész és Köntös László dunántúli egyházke-

rületi főjegyző, gyűjteményi igazgató szolgálatának lehetett részese.

Az ökumenikus imahét idején a város valamennyi templomába ellátogatva kölcsönös szolgálattétellel éltek a keresztyén közösségek. Az ökumenikus női imanap megrendezése pedig hagyományosan a Lorántffy Zsuzsanna Református Nőszövetség vállalása, akik az imafüzet szerint mind tartalmi, mind formai tekintetben gazdagon megjelenítik az esemény célkitűzéseit.

Sorban a **13. református jótékony-sági estjét** rendezte meg a gyülekezet az idén. A háromszázötven fős közönség a műsorban láthatta, ahogy a református általános iskolások üzenetet hordozó mozgáskoreográfiát mutatnak be az élet sakkjátszmájáról, Tótin Erika tanárnő felkészítésével. Tehetőséges fiatalok hangja jelezte, hogy Patakon is születnek csillagok, melyeket a „háromkirályoknak” öltözött zsúri – köztük Aros János polgármester – értékelt. Pingor Zita, Szatmári Andrea, Magyar Szendy, Braun Réka, Kővári Dezső, Zsigus Katalin, Karacs Mónika éneklése mellett fellépett a Zsindely zenekar dr. Téglás Zsolt vezetésével, Szébenyi Lucia közreműködésével. Wass Albert verset adott elő Kádárné Szász Hilda. Az ifjúság táncát betanította Fábián Krisztina tanárnő, zongorán kísért Fedorcák Katalin tanárnő. Az est nyitányában és fináléjában szerepelt a református énekkar, dr. Takács Andrásné vezetésével, a meglepetés pedig Ambrus Kristóf gólyalásos lovas tánca volt, akit jelmezes presbiterek „serege” kísért. Az est házigazdája, énekes-műsorvezetője Kővári Ágnes, a Debrecen Televízió munkatársa volt. A jótékony-sági alkalom sikeréhez hozzájárultak a bőkezű tombolatárgy-felajánlók, a dekorációt, jelmezeket a gyülekezet Kreateam-csoportja készítette el, a székeket Fridrikné Ákos Krisztina virágboltos felajánlása öltöztette ünneplőbe, és mivel az alkalom bevétele a Lorántffy harang célját szolgálta, Kővér Zsolt cukrászmester minden résztvevőnek mézeskalács harangot ajándékozott, dr. Máttyás Péter, a gyülekezet

missziói gondnoka felajánlásból pedig Lorántffy Zsuzsanna életművét méltató képeslapot vihettek el emlékül a résztvevők. Gombos Levente fényképész kihelyezett stúdiója örökítette meg a vendégsereget, a vacsora Boros Ernő irányításával készült el, a zenét Berta Zoltán szolgáltatta. Illessen köszönet minden résztvevőt, közreműködőt, támogatót, és az előkészítésben, visszapakolásban részt vállaló nagyszámú önkéntes segítőt.

Sárospatakon **Zsuzsanna napon** nem maradhat el a fejedelemasszony köszöntése. Idén a Rákóczi-várban zajlott a megemlékezés. Dr. Dienes Dénes professzor úr a fejedelmi pár levelezéséből szolgált tanulságos adatokkal. Átadásra kerültek a Lorántffy tallérok, mely most az Erdélyi János általános iskolások jutalomkönyv támogatása alapját képezik. A szeretetvendégséghez a Vöröstorony étterem munkatársai készítették el a Zsuzsanna-bélest és szolgálták fel hozzá korhű ruhában hegyalja kincsét, a Szepesi Laczkó Máté prédikátor emlékét hordozó aszú-bort.

A **Biblia-vasárnap** alkalmán beszámoló hangzott el a Sárospatak környékén végzett cigány misszióról, Gulyás László gyülekezeti szervező bizonyágtétele szövege az ige hatalmáról, a sorsában általa végbement változásról.

A **nemzeti ünnep** közelségében tettek fogadalmat a gyülekezet előtt a 763. sz. Sztárai Mihály cserkészcsapat újoncai. A templom galériájában Ekhardt Júlia dunántúli református templomokat bemutató fotói láthatók. A **böjti időszakban** gazdagította az istentiszteletet a cigándi gondozási központ Nefelejcs énekcsoportjának szolgáltata Szabóné Horváth Eszter vezetésével, valamint Lídia Jung hegedűjátéka Tarnavölgyi László zongorakíséretével.

Virágh Sándor
Sárospatak

A sárospataki gyermektábor margójára

A Tiszáninneri Református Egyházkerület egyik kuriózumának számít a Sárospatakon megrendezésre kerülő nyári gyermektábor. Sok évre visszanyúló hagyomány már maga az időpont is, hiszen a június-júliusi hónap fordulóján vártuk eddig is a pihenni vágyó gyermekeket, fiatalokat. Az idén sem lesz ez másként, mert újra megnyitjuk a kollégiumok kapuit a sárospataki iskolakertben 2011. június 27. és július 2. között.

Egy egyházi táborban természetesen Isten Igéje járja át a napjainkat. A reggeli és esti áhítatok mellett három délelőtti csoportosan beszélgetünk, játszunk, éneklünk a gyermekekkel. Mindig igyekszünk olyan témát választani a hétnek, ami a tábor lakóit érdekli. Így lett az idei cím: Múlt, jelen, jövő Isten kezében. Azt tapasztaljuk, hogy nemcsak minket felnőtteket foglalkoztat ennek a világnak a sorsa, benne a mi személyes életünknek gondolja, hanem a gyermekeket, fiatalokat is. Hogyan érkezőnk erre a világra, honnan jövünk, milyen a múltunk, merre tart az életünk, mi van a földi élet után? Vi-

lágvége? Vagy tartogat Isten valami mást is? Nagy kérdések, életbe vágó kérdések. Fontos, hogy legyenek rá, jöjjenek rá válaszok.

Ezért szeretettel várunk minden olyan első osztályt végzett gyermeket egészen a 16 éves kamaszig, akinek van kedve ezekre a kérdésekre velünk, lelkipásztorokkal, pedagógusokkal, fiatal segítőkkel együtt keresni a saját válaszainkat! Közben pedig fedezzük fel együtt Sárospatakot! Hiszen a délutáni programok színes választékával várjuk a pihenni, feltöltődni vágyókat ebben a nagy történelmi múlttal rendelkező városban. Valami egészen érdekes lehetőséget tartogat idén a Múzeum számunkra, lesznek visszatérő kedves arcok is, csütörtökön a csapatok mérettetik meg magukat az akadályversenyen, majd az estét egy fergeteges koncerttel készülünk zárni. Közben strand, kézműves kuckó, várlátogatás... De nem áruhatok el mindent! Ugye megértitek? A legfontosabb, hogy mi már készülünk, ott leszünk, várunk Rád! Remélem, veled is találkozunk!

Tóth Orsolya, a tábor koordinátora

Jelentkezés módja a sárospataki gyermektáborba:

A tábor ideje: 2011. június 27. – július 2.

A tábor költsége: 15.000 Ft

A korhatár: 8-16 év

A jelentkezéseket Kolumbán Gábor nagytiszteltű úr várja 2011. május 31-ig postai vagy elektronikus úton.

Elérhetősége:

• kolumbangabor@freemail.hu

• 3700 Kazincbarcika, Budai Nagy Antal utca 41.

Kérjük, hogy a jelentkezéssel együtt piros postai csekkben gyermekenként 5000 Ft előleget szíveskedjenek befizetni. A csekk megjegyzés rovatába a gyermek/ek nevét, életkorát és a küldő gyülekezet nevét kérjük feltüntetni. A már befizetett előleget nem áll módunkban visszafizetni semmilyen akadályoztatás esetén. A tábor díja tartalmazza a szállás, az étkezés és a szervezett délutáni programok költségét.

A közösségi élet legjobb pillanatai a Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumában

Programokban gazdag farsangi hosszú hétvége

Február 24. és február 27. között iskolánkban „bennmaradós hétvége” zajlott. Színes programok, előadások, beszélgetések, koncertek várták a kedves résztvevőket.

A hét elején ismét összefogtunk, hogy segítsünk embertársainkon. Keddtől minden szünetben süteményeket lehetett vásárolni a vallásterem előtt. A diákok és a tanárok egyaránt kitétek magukért. Az árusításból és az adományokból befolyó összeget a beregszászi Sámuel Alapítványnak ajánlottuk fel, mely 2001-ben azzal a céllal jött létre, hogy reményt adjon a Kárpát-Ukrajnában élő árva és elhagyatott csecsemőknek, gyermekeknek arra, hogy családi körülmények között nőhessenek fel. Ezek a fiatalok a megye egészségügyi intézményeinek csecsemőosztályain, kórházakban, szüleiktől elhagyatottan várják reménytelennek tűnő sorsuk jobbra fordulását. Mottójuk a következő: „Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be, és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.” (Márk 9,37)

„Tűzzel és tűz nélkül!”

Ha valaki ismeri iskolánk történetét, az tudja, hogy önkéntes tűzoltóinak híre volt az egész országban, becsületességük és bátorságuk sok ember tiszteletét kiérdemelte.

2011. február 24-én Kollégiumunk három szentendrei tűzoltót látott vendégül, akiket a következő plakátcímmel hirdettünk: „Tűzzel és tűz nélkül!” Tűzzel, azaz a Szentlélek tűzével élni és bizonyágot tenni Krisztusról ebben az egyre eldurvultabb világ-

ban. Ez a feladat nemcsak gyülekezeti lelkipásztorokra vár, ennek volt bizonyossága alkalmunk első része. Ekkor ugyanis Szénási Tamás személyében egy hivatásos tűzoltótól (aki egyben református lelkipásztor is) hallhattuk a teológia imatermében összegyűlt mintegy 100-150 fiatallal, mit is jelent ebben a világban a sötétséggel megküzdeni úgy, hogy egész lényünk Jézusra mint a világosságra tekint. Jób könyvéből hallhattuk az Igét arról, hogy amilyen öröm egy tűzoltónak, amikor a sűrű füstfelhőben meglátja a szabadba vezető fényt, olyan öröme kell lennie minden ember számára, amikor a gonosz erők sötétségében meglátja és megtalálja a Világ Világosságát, Jézus Krisztust. Alkalmunk második része már a „tűz nélkül” cím részletről szólt, ahol meghallgathattuk Oláh Péter tűzoltó századost és Kovács Benedek tűzoltó őrnagyot arról, hogy milyen veszélyt jelent a tűz, mire kell odafigyeljünk, hogy megelőzzük, vagy hogy megakadályozzuk. Az előadás után a Pinceklubban folytatódott a bemutató gyakorlati része, ahol az iskola tanulói is megmérettethették magukat „tűzközeli” helyzetben. Műfűstben, kijelölt pályán próbálhatták ki, milyen az, amikor mindent elborít a homály, és pánikhelyzet keletkezik. Nagyon tanulságos és érdekes volt. A tűzoltók rengeteg tanácsot adtak, és segítettek, hogyan tudunk környezetünkre minél hatékonyabban vigyázni. Talán mindnyájunk nevében mondhatom, jól éreztük magunkat. Nem titkolt vágyunk, hogy a kezdeményezésnek folytatása is legyen, azaz felújítsuk a régi hagyományt, megalakítsuk újra a Református Kollégium önkéntes tűzoltó egyesületét és segítsünk embertársainkon nemcsak szóban, hanem cselekedet-

tel is, ahogyan Jakab apostol is indít erre: „Mutasd meg hitedet cselekedeteid által”.

Este nosztalgiazó teaházat tartottunk, ahol két görög katolikus tanár tartott előadást, akik a Magyar Államvasutatknál is dolgoztak. Elmesélték élményeiket, és bemutatták nekünk, milyenek voltak a régi mozdonyok, illetve milyen tapasztalatokat szereztek.

Pénteken Enghy Sándor professzor úr tartott előadást, melynek témája az Ószövetség apa- és atyaképe volt. Megtudhattuk, hogy mi a Biblia üzenete az apákra vonatko-

zólóg, miért kell a család fejének, támaszá-
nak lennie, miért kell határozottnak, igaz-
ságosnak, mégis kegyelmesnek bizonyul-
nia döntéshelyzetekben. Nemcsak a jelen-
legi apáknak és anyáknak, hanem a diákok-

ció mellett nagyszerű hangulatot teremtet-
tek és sok ember arcára csaltak mosolyt.
A koncert után lehetőség volt beszélgetni
a fiúkkal, képet készíteni. Nagyon rokon-
szenvesek és tehetségesek egytől egyig. Ez

nak, azaz jó reménységgel a leendő szülőök-
nek is mindenképpen hasznos és tanulsá-
gos volt.

Este kezdetét vette a farsangi bál. A ta-
vaszt várva szórakoztunk együtt a bereg-
szászi vendégeinkkel. Szombat reggel az
I. refs disznóvágásra jöhettek el az érdeklő-
dők a Rákóczi Internátus udvarára. Itt
mindenki átélhette, milyen nehéz is a két-
kezi munka, hogy az ételhez hozzájutni, el-
készíteni nem is olyan könnyű. Rengeteg
kreatív diák segítette a szakemberek mun-
káját. Együtt dolgozott kicsi és nagy. Aki
fázott, az a NON-STOP moziban egy film
mellett felmelegedhetett.

A délután folyamán még mindig folyt a
munka a kollégium udvarán. Aki mozogni
szeretett volna egy kicsit, azt táncház és a
kézitusa bemutató várta. Mindkét esemény
remek hangulatban zajlott, a beregszásziak
a refisekkel megmutatták, hogy kell táncol-
ni, a kézitusa bemutató pedig minden je-
lenlévőt ámulatba ejtett. A délután folya-
mán a határon túlról érkező vendégekkel
lehetett kirándulni a Tengerszemhez.

Este a Mudrány Tápiintézetben két kon-
certet is adott az X-Faktor egyik zeneka-
ra, a NON-STOP. Enghy Ábel, a kollégi-
um öregdiákja és társai a kitűnő produk-

a hétvége remek alkalom volt arra, hogy
még jobban megismerjük egymást, a be-
regszásziakkal összebarátkozzunk, és hogy
meglássuk egymásban a jót és a szépet, a
lehetőségeket. A hét utolsó napján dél-
előtt 11 órakor ifjúsági áhítatot tartottunk,
ahol a hétvége vendégei bemutatták a Sá-
muel Alapítványt, majd együtt ünnepi ebé-
den vettünk részt. A hétvégét diákkoncert-
tel zártuk, az intézményünk diákjai ismét
megmutatták, milyen tehetségesek, sokol-
dalúak. Köszönjük mindenkinek, aki ott
volt, segített. Nem túlzás talán azt monda-
nunk: az elmúlt öt év legjobb bennmara-
dós hétvégéjét élhettük át!

Történelem fakultációs kirándulás

2011. március 9-én Szatmári Emília ta-
nárnő vezetésével, történelem fakultáci-
ós csoportunk egy fantasztikus tanulmá-
nyi kirándulás keretében a fővárosba látog-
gatott. Az útra több nem fakultációs, de a
történelem iránti intenzív érdeklődéstől és
tudásszomjtól fűtött diák is elkísért min-
ket, akikkel együtt 22 főt számláltunk. Ere-
detileg, a kirándulás apropója az éppen a
Nemzeti Múzeumban ideiglenesen kiállít-
ott kassai aranykincs volt, amelyet megér-
kezésünk után rögtön meg is tekintettünk.

A 2920 aranypénzt, három emlékérmét és
egy 214 cm hosszú reneszánsz aranyláncot
rejtő rézdobozra 1935. augusztus 24-én
bukkantak rá Kassán, egy épület rekon-
strukciója során. A kincset nagy valószínű-
séggel a Thököly Imre vezette Habsburg-
ellenes felkelés idején rejtették el. A lelet
84%-át teszik ki magyar, erdélyi és német-
alföldi pénzek, de az érmék között találunk
cseh, sziléziai, lengyel, német, dán, svéd,
itáliai, osztrák, salzburgi, spanyol vereteket,
továbbá egy antik trákiai pénz újkori hamisít-
ványát is. Az aranypénzek szinte egytől
egygig a korabeli Magyar Királyság terüle-
tén elterjedt fizetőeszközök voltak. A vitri-
nekben elhelyezett érmék jobb szemügyre
vétele érdekében a múzeum nagyítókat is
biztosít az érdeklődők számára. A kiállítást
a teremben elhelyezett hatalmas interaktív
térképasztal tette még látványosabbá. Mi-
után mindenki megsodálta a kassai arany-
kincset, a „Széchenyi világi” elnevezésű
kiállítást látogattuk meg, melynek a múze-
um József nádor termei adtak otthont. Itt
szinte minden elképzelhető gróf Széche-
nyi Istvánnal kapcsolatos emléket, tárgyat,
dokumentumot, festményt és makettet lát-
tunk, melyek hitelesen illusztrálták a leg-
nagyobb magyar teljes életútját, Széchenyi
gyermekkorától, a reformkoron keresztül
egészen a döblingi szanatóriumig. Ez a tár-
lat sem nélkülözte az interaktivitást: pél-
dául egy kihelyezett számítógéppel névre
szóló „Lánczhíd” részvényt készíthettünk,
melyet e-mailben továbbküldhettünk, vagy
– egyebek mellett – Széchenyi-korabeli ru-
hákat is felpróbálhattunk. Végül, egy ki-
sebb pihenő után, a hátralévő időben meg-
tekintettük az állandó kiállítást, amely a
magyar nemzet történetét mutatja be az
államalapítástól egészen a rendszerváltá-
sig. Az összesen 24 termes kiállítás rendki-
vül sokszínű, sokoldalú és magával ragadó
volt. Tárgyi és szöveges emlékek, illusztrá-
ciók és festmények minden mennyiségben,
a magyar történelem minden szegletéből.
A tárlat megtekintése leírhatatlan élmény
volt, amelyben minél többeknek részesül-
nie kellene, így csak ajánlani tudom! Sok
emlékkel és értékes tudással gazdagodtunk
a kirándulás során, ezért felejthetetlen ma-
rad minden résztvevő számára.

Szabó Márk 13. E

Összeállította: Csikó Szilvia

Lévay gála

A Lévay József Református Gimnázium fennállásának 450. évfordulóját egy nagyszabású gálaműsorral ünnepelte 2011. február 26-án a Miskolci Nemzeti Színházban. A jubileumi eseménynek a legfőbb célja az volt, hogy egyesítse a múltat és a jelent, összehozzon magyar református diákokat, akik Magyarországon és a Kárpát-medencében élnek, ápoljuk hagyományainkat, ne feledkezzünk meg gyökereinkről, ismerjük meg egymás szokásait, mindennapjait. Az ausztráliai és a határon túli testvériskolákkal hosszú évek óta tartó cserediák program is ezt a célt szolgálja. Iskolánk 450. születésnapját ünnepeltük, de egyik percről a másikra azt vettük észre, hogy egy református világtalálkozó színterévé változott a színház épülete. A műsorban egymást követték testvériskoláink képviselői, színvonalas produkcióikkal. Az egyes műsorszámok között színpadra léptek egyházi és világi előljáróink, valamint a testvérintézmények delegált-

jai. Kevés oktatási létesítmény büszkélkedhet 450 éves múlttal, de az Úr kegyelméből a Lévay ezek közé tartozik. Jó volt érezni az összetartozást, melynek közösségépítő erejét a jövőben is megtapasztalhatjuk. Az iskolavezetés céljaként szerepel egy konferencia- és színházterem létrehozása, ahol az iskola egésze elfér bármilyen rendezvényen. Eddig ez csak álmom volt, de az álmok úgy tűnik, hogy valóra válhatnak... A Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium társadalmi felzárkózásért felelős államtitkára, dr. Balogh Zoltán támogatásáról biztosította iskolánkat a tervek megvalósításához. A Nemzetközi Keresztény Iskolahálózat (ACSI) igazgatója, a népek közötti összetartozást erősítette meg a Krisztus központú iskolákban, és barát-

ként üdvözölte igazgató urat, és a jubiláló közösséget. Istenben bízva, a jövőbe vetett reménységgel tekintünk előre, és hiszünk, hogy a Lévay értékes embereket nevel majd generációról generációra hazánk számára, akikre büszkék lehetünk! Fel-emelő alkalom volt a gála!

Készítette: Nagy Zsófia
10.c osztályos tanuló

Iskolatörténeti kiállítás

„Hallgassatok, fiaim,
az atyai intésre, és
figyeljetelek az okos
tudományra!”

Iskolánk az alapításának 450. évfordulója alkalmából iskolatörténeti kiállítást rendezett, melynek megnyitására 2011. február 21-én került sor a gimnázium dísztermében. Ábrám Tibor igazgató úr köszöntő szavait egy rövid ünnepség követte, majd Lovász László iskolánk magyar-történelem szakos tanára köszöntötte az egybegyűlteket, kiemelve, hogy nem túlzás reprezentatív jellegűnek minősíteni a kiállításunkat, hiszen úgy próbáltuk anyagát válogatni, hogy bemutassunk egy-egy jellegzetes tárgyi emléket az oktatás, nevelés, szabadidős tevékenységek, illetve a gimnázium életének nevezetes fordulópontjai közül.

A kiállítás az elmúlt 200-250 év történéseinek lenyomatát képezi, hiszen a történelem viszontagságai következtében a korábbi dokumentumok részben, vagy egészben megsemmisültek, anyaga több részből állt össze: egyrészt a saját archívumunkból való, melyet öreg lévays diákok adományoztak az elmúlt évtizedekben iskolánknak.

nyílt a Léwayban

Köszönettel tartozunk dr. Dienes Dénes professzor úrnak, a Sárospataki Református Kollégium Tudományos Gyűjteményei igazgatójának, akitől engedélyt kaptunk arra, hogy a helyszínen fotókat készíthessünk, és több dokumentumot el is hozhattunk ide Miskolcra, így a tárolókban, eredetiben is elhelyezhettünk néhányat ezek közül.

Sokat segített iskolánk egykori tanára, Csanálossi Béla tanár úr, aki a miskolci levéltári anyagot nézte át és rendszerezte, valamint Békési Gábor, a Herman Ottó Múzeum irodalomtörténeti részlegének munkatársa, aki a kiállítás Léway József munkásságával foglalkozó részét állította össze. Köszönjük továbbá dr. Rémiás Tibornak, a Herman Ottó Múzeum történeti gyűjtemény vezetőjének szakmai tanácsadását.

A kiállítás megrendezését egy hosszú és alapos kutatómunka első lépésének te-

kintjük, melyet a következő években folytatni kívánunk azzal a nem titkolt szándékkal, hogy a gimnázium történetének itt-ott meglévő dokumentumait és tárgyi emlékeit felkutassuk, rendszerezzük, a hozzáértők és a laikusok számára egyaránt hozzáférhetővé tegyük.

A megnyitó után az érdeklődők megtekinthették a tárolókban, paravánokon kiállított évkönyveket, okleveleket, korabeli dokumentumokat, régi tablókat, jelvényeket, bizonyítványokat.

A kiállítást követő hetekben minden osztálynak lehetősége nyílt arra a történelem és az osztályfőnöki órák keretében, hogy kitöltsön egy feladatlapot, amely gimnáziumunk történelméről szólt. A versenynek nagyon jó közösségépítő hatása volt, hiszen a kiállított dokumentumok, tárgyak tanulmányozása során kölcsönösen segíthettük egymást. A megmérettetés másik célja az volt, hogy megismerjük iskolánk múltját, ahol a mindennapjainkat töltjük, hiszen ez minden tanulónak kötelessége és szívügye.

Ezek után büszkén adhatjuk át megszerzett ismereteinket és tapasztalatainkat leendő lévays társainknak, hogy ők is tovább tudják vinni iskolánk hírnevét.

Ezzel is megköszönjük Istennek azt a csodálatos munkáját, melyet generációról generációra véghezvitt ezen intézmény falai között.

f Egyre divatosabbak a közösségi oldalak, közülük is legnépszerűbb talán a Facebook. Nagyszülők nem mindig értik, szülők igyekeznek lépést tartani, gyerekek egyre fiatalabb korban lesznek felhasználók – látványosan, ámulatba ejtően, mindegyik azonban megkérdőjelezetten. Vannak, akik utálják, tiltják, lenézik. Vannak, akik függvényt váltak: már orvosi fogalom is létezik erre a szenvedélyre. Vannak, akik tájékozódni akarnak általa, vannak, akik önmagukról adnak folytonosan tájékoztatást. Vannak, akik azt hiszik, barátok közösségéhez tartoznak ismeretlen ismerősökkel kapcsolatban, és olyanok is, akik távolságokat hidalnak át vele. Akárhogyan is, egyházunknak is kérdésévé válik maga a jelenség. A pápa már elérhető a Facebookon. Vannak, akik lelkipozícióra használják. Kamaszok hitbéli kérdéseiket bogozgathatják a személyesség frusztráló hatása nélkül. Használjuk-e? Jól használjuk-e? Vannak-e etikai kérdések? Netán ez a mindenki számára elérhető „játék határok nélkül”?

„Nyitottabbá próbálom tenni a világot”

Nehéz véleményt mondani/írni egy még „gyerekcipőben járó” dologról. Már pedig talán sokunknak meglepő, de a Facebook ilyen, hiszen még alig múlt 7(!) éves. Ugyanakkor hihetetlen, hogy alig hét év alatt mire vitte. Mark Zuckerberg eredetileg arra tervezte, hogy barátaival, egyetemi társaival könnyebben szervezhessék a közös programjaikat, mára viszont odáig jutott, hogy több száz millió regisztrált felhasználója van, akik sok esetben ezen az oldalon keresztül szervezik életüket.

Hogy ez mennyiben jó, avagy mennyiben rossz dolog, mindenki döntse el magában. Virtuális barátságokat kötni – valljuk be őszintén – nem szerencsés. A már meglévő barátságokat ilyen és ehhez hasonló oldalakon ápolni nem lehet. De én nem gondolom azt, hogy valójában erre kellene hasz-

nálnunk ezt, illetve a többi közösségi oldalt.

Mint mindennek az internet világában, van jó és van rossz oldala is. Kezdjük talán a rosszakkal. A mai globalizálódott világban talán nincs olyan ember, akinek ne lenne legalább egy külföldi ismerőse. S persze milyen jól mutat az „ismerősei” között. Aztán persze vannak, akik – sokszor csak magukkal versengve – boldogboldogtalant ismerősnek jelölnek, mert így eldicsekedhetnek vele a megfelelő facebookos körökben, hogy több száz akár több ezer ismerősük van. Megint csak mások egyenesen Facebook-függők lesznek, akik azt is megosztják ismerőseikkel, hogy reggel felébredtek, és tíz perc múlva már túl vannak az első kávéján. Arról pedig már ne is beszéljünk, hogy a nyelvújításban is jeleskedik a Facebook. Hiszen a lájkolni (like/tetszik gomb az oldalon) olyannyira beleolvad különösen a fiatalok nyelvhasználatába, hogy rá sem jönnek maguktól, hogy ez bizony nem Kazinczy nyelve. És ott van az unaloműző alkalmazások tömkelege, ahol megtudhatod, hogy milyen cipő, virág, állat stb. vagy, vagy éppen azt, hogy hány százalékban vagy okos (az utóbbinál ha kb. tízszer megcsinálod ugyanazt a tesztet, akkor akár 100% is lehet az eredmény). De mindezek mellett azért vannak jó „tulajdonságai” is a Facebooknak. Gondolok itt például arra, hogy rohanó világunkban

van „aki” figyelmeztet arra, hogy egy barátunknak születésnapja van. Ez persze csak apróság, de a figyelmesség mint pozitív tulajdonság oly sok minden más mellett kivesszőben van. Saját tapasztalatból tudom, hogy sok esetben visszatartó erő, hogy bizony mások is látják az üzenőfalán szereplő írásainkat, megosztott videóinkat, fotóinkat. És ez nem baj! Nyugat-Európában állásinterjúk alkalmával bizony megnézik az illető facebookos adatlapját, a róla készült fotókat. S ami talán a legpozitívabb lehetősége a Facebooknak, hogy könnyebben kérdezzek az emberek egymástól. Különösen igaz ez a fiatalokra. Ismét csak saját tapasztalat, hogy hittanos gyerekek szívesebben kérdeznak itt, mint hittanórán, mert ott azért a többiek előtt „ciki” ilyen komoly kérdéseket feltenni. Persze felmerül a kérdés, hogy mennyire van létjogosultsága a virtuális lelkipozíciónak. Számonra ez már eldöntött kérdés. „Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok!” (1Thessz 5,21)

Arra a kérdésre, hogy ki mire és hogyan használja az ilyen jellegű oldalakat, nem az én tisztem megfelelni. Bár talán nem árt tudnunk, hogy a katolikus egyház tervezi egy útmutató készítését a „megfelelő internetes stílusról”.

Mészáros Viktória lelkipásztor,
Hernádcéce

Facebook, avagy ne csinálj magadnak faragott képet!

Az elmúlt időben a parancsolatokkal foglalkozunk a budai gyülekezetben az esti zenés ifjúsági istentiszteleten. A II. parancsolat kapcsán egy ifisem világított rá, hogy de hisz a Facebook is valahol faragott kép. Elindult a fantáziám, de vajon kinek a képe, arca, amit megjelenítünk? Az az én valódi arcom, életem, ami átsüt az oldalamon? Valóban mindig olyan a valóságom, mint amit megjeleníték, kipoztolok? Olyan az életem összhatása a hétköznapiokban is, mint amilyen a megszerkesztett oldalam? Attól félek, hogy nem minden esetben. Ahogy a sátánt alakító Al Pacino az Ördög ügyvédjében, látva a fiatal ügyvéd (Keanu Reeves) elbukását, így szól a film végén: „Hiúság. A kedvenc bűnöm!” Eszembe jutott, hogy a hiúság a magamutogatás kalitkájába zárhat bennünket a sátán. Mutasd magad sikeresnek, vidámnak, gazdagnak, érdekesnek, extrémnek, egyedinek, magányosnak, megérinthetetlennek stb. Mindezt egyszerre! Mert így leszünk különlegesek, így akarnak a barátaink, ismerőseink lenni. Ez a kulcs, hogy közösségben legyünk.

Vajon milyen ez a közösség? Mit adok, és mit kapok ettől a közösségtől? Leginkább magamat adom, és azt szeretem, ha saját magamat látom viszont. Milyen jó, hogy te itt, ott amott voltál, milyen érdekes a te életed és sorolhatnám. Ez a látvány könnyedén válhat a mi aranyborjúnkká, csak ennek a bálványnak az arca nem Hathor (szerelem, a szépség, a vidámság, a bőség, az ég istennője, a zene és a tánc barátja)

vagy Hnum (termékenység, az alkotás istene, fazekaskorongon alkotta az isteneket és az embereket) vonásait hordozzák (egyiptomi mitológiából vett istenségek), hanem a saját vonásainkat. Szomorú, amikor magunk előtt tetszelgünk és mindezt felöltöttük a közösségvállalás ruhájába. Milyen a te oldalad, olyan vagy a valóságban is, vagy csak olyan szeretnél lenni? Van-e igazi közösséged, amihez tartozol? Valamint isteneid vagy Istened van? A választ csak te tudhatod...

Szontágh Szabolcs lelkipásztor

DigitálisÍrás

A 20. század nyolcvanas éveiben a kommunikációban lezárult, és vele együtt elkezdődött egy, az egész világra kiható, emberek közötti, új kapcsolati kultúra. A forma kultúráját, fokozatosan felváltotta a dinamika kultúrája, ami napjainkban is hihetetlen gyorsasággal változik és fejlődik. Létrejöttek azok a technikai eszközök, amelyek a kommunikációs közegekben új lehetőségeket teremtettek az információ áramlásában és az emberi kapcsolattartás szokásaiban (net, mobiltelefon stb.), megváltoztatva ezzel életformánkat, sőt életvitelünket is. Persze lehet mondani, hogy: „keresd a pénzt”, ami az üzleti szférára igaz is, de a változás hatása alól maga az egyén, vagy akár a non-profit szervezetek sem vonhatják ki magukat. Utólag szinte egyértelműnek látszik, hogy létre kellett jönni azoknak a virtuális tereknek is, ahol ezt a dinamikát ki lehet használni. Ezek a közösségi oldalak, ahol mindent meg lehet osztani mindenkivel, másodpercre pontosan,

azonnal. Mostanra egy Mark Zuckerberg nevű 26 éves fiatalember tartja folyamatos „megosztó” aktivitásban a világot, az általa alapított Facebook nevű közösségi oldallal, amelynek mára 600 millió regisztrált tagja van, és ez a szám folyamatosan növekszik. Talán neki fogjuk megköszönni, hogy Amerikában (is) végre megtudják, hogy hol van Magyarország, nem tévesztve össze Budapestet Bukaresttel. Vett egy magyar fajtatizta fehér pulit, és regisztrált neki egy adatlapot, amit aztán néhány percen belül több ezer közösségi tag ismerhetett meg, és fejthette ki véleményét ezzel egy időben (a visszajelzések alapján). Az biztos, hogy kiadta a jelszót: „tegyünk mindent közösségivé!” – és ezzel egy időre kijelölte az utat a világ egyik fele számára. Ugyanis a másik fele ellenzi, rossznak tarja, elzárkózik tőle és nem használja. Természetesen ezek a megállapítások nem számszaki adatok alapján fogalmazódtak meg, de tény, hogy ebben a kérdésben polarizálódott a világ. Közben pedig a kommunikációs eszközök fejlődnek, az internetes sáv szélesség nő, a közösségi oldalak látogatottsága rekordokat döntöget, és nem kerülhető el a digitális írás alapjainak a megtanulása. Ennek el-sajátítása egyértelműen korosztályonként változik, lásd: a közösségi oldalakon az 50-től 65 éves korú felhasználók száma dinamikusan növekszik, és az USA-ban ez már a 30% felé közelít.

A Pápa beszédében már olyan szavakat használ, mint „megosztás”, „profil”, „ismerős”. Fontos észben tartani, hogy a virtuális kapcsolat nem veheti át a közvetlen kapcsolat helyét – említette meg üzenetében. Szerintem a kérdés, hogy egyáltalán rendelkezünk-e internetes stratégiával, és azt értelmes szolgálatba tudjuk-e állítani. Egyházi, diakóniai, egészségügyi, oktatási szolgálatba. Jézus dicsőítésének szolgálatába. Mert megosztani van mit. Az evangélium üzenetét, a feltámadás örömhírét. Oszd meg és uralkodj – magadon!

„Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, amiben jársz.” (Józ 1,9)

Asztalos József
református közösség-szervező szak,
SRTA

Először akkor figyeltem fel a Facebookra, amikor a tavaszi választások eredményeiről az átszavazók miatt össze-vissza kezdtek tájékoztatni. Egy politikai érdeklődésű ismerősöm folyamatosan közzétette az újdonságokat, mi pedig saját információink alapján hozzászólásainkkal folyamatosan frissítettük azt. A hírcsatornák összefoglalói így már nem tudtak újat mondani nekünk. Nemrég ért a másik érdekes élmény: egy ifjú ismerősömet hamarabb utolértem a Facebookon mint telefonon, pedig többször is próbálkoztam a hívással. Lehetne a példákat sorolni, aki „rajta van”, érti, aki nincs, nagy eséllyel szkeptikus marad.

A közösségi hálóban rejülő óriási lehetőségeket már felfedezte a politika és az üzlet is. Politikusok közvélemény-kutatásra és videoüzenetre, bankok pedig személyes köntösbe bújtatott reklámra használják, és számos nyereményjátékban részt vehetünk, ha személyes üzenőfalunkra kitesszünk egy-egy hirdetést. Nagy kérdés, hogy nekünk – az egyháznak, a keresztyén embernek – van-e keresnivalónk egy ilyen „ördögien” jól kitalált rendszerben?

A szkepticizmusnak csak akkor látom helyét, ha valaki az internetet mint technológiát utasítja el, ugyanis a Facebook az internet személytelen és sokszor azonosíthatatlan információinak világában éppen a személytől személyig ható kapcsolatokat tudja megerősíteni. Ez azért nagy vívmány, mert minden más modern kommunikációs eszköz elsősorban a tömegtájékoztatás igényét tudja kiszolgálni, kihagyva ezzel a személyességet. Szoktunk

rá hivatkozni, hogy Jézus Krisztus is szólt tömegekhez, ezért nekünk is minden modern kommunikációs eszközön meg kell szólalni, de nem szabad elfelejteni, hogy a mi Urunk szolgálatában is többnyire a személyes találkozások hoztak életet megváltoztató helyzeteket. Ezért a személyesség a misszióban nem kerülhető el, az interneten a személyességet pedig remélni testesíti meg ez a közösségi alkalmazás. A nagy dilemma – mint mindenben – ez: Te vagy a használó, vagy Téged használnak (ki)?

Nagyon egyszerű egyébként a Szentírásban útmutatót találunk a Facebook használatára: Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek! (1Kor 10,31) De akár a jól ismert „az vagy, amit megosztasz” mondást is bátran formálhatjuk át így: az vagy, amit megosztasz. Ezen elvek mentén használok jómagam is a közösségi oldalt. Használok magánemberként: régi barátokra találok rá, évfolyam-találkozót szervezek, üzeneteket váltok, képeket és személyes véleményeket osztok meg. Remélni hasznát veszem, mint kerületi sajtóreferens: kaptam már meghívót Facebookon egyházi alkalomra, értesültem kis református közösségek fontos alkalmairól, és jómagam is közzéteszek érdekesnek vélt tartalmakat egyházkerületünk életéből. Végül, de nem utolsó sorban használok úgy is, hogy lelki épülésre alkalmas tartalommal próbálok gazdagítani személyes ismerősömet, a tirek.hu napi áhítataiból teszek közzé majd’ minden nap egyet. „Ez a Te személyes mindennapi igehirdetésed, szolgálato” – fogalmazta meg nemrég erről egyik barátom. Érdekes, addig nem is gondoltam erre.

Rácsok András
sajtó- és kommunikációs referens

Kerületünk a Facebookon

A Tiszánineni Református Egyházkerület Médiaszolgálatja saját Facebook oldalt tart fenn, melyen keresztül a tirek.hu-n megjelenő írásokat, áhítatokat népszerűsíti. Megtalálhatja, ha a Facebook keresés mezébe begépelem: tirek.hu.

A TIREK Ifjúsági Missziója alkalmazást is fejlesztett a Facebookra, melynek segítségével minden nap egy-egy ifjúsági áhítat olvasható. Az alkalmazás itt található: <http://apps.facebook.com/tirekifi-ertem/>

Ahol az emelet is földszint és a földszint is emelet

látogatás Pannonhalmán

Vannak olyan helyek országunkban, amelyekről mindenki hallott már, és tud róluk valamit. Ilyen hely Pannonhalma is. Aki még sohasem járt ott, annak is beugrik valami, ha a nevet hallja. Én is így voltam vele, amikor az ökumenikus imahéten lehetőségem adódott elkísérni az egyházkerület püspökét egy esti vendégszolgálatra a bencés apátságba. Tudtam, hogy Szent István király alapította, hogy a legkorábbi magyarországi iskola, hogy Szent Márton hegyére épült, hogy varázslatos középkori részleteket rejt az épületegyüttes, hogy az oktatás és nevelés folyamatos benne az alapítás óta, hogy a tatárok sem tudták elfoglalni, hogy mai nevét Kazinczynak köszönheti, hogy a második világháborúban sok embernek nyújtott menedéket és adott reményt a túléléshez és az újrakezdéshez. Tudtam, hogy a rendalapító atyák utódai keservesen megszenvedték a szocializmus éveit, hogy patinás fiúgimnáziuma az ország egész területéről vonzza a diákokat. S tudtam azt is, hogy a bencés rend jelmondata: „Ora et labora” – (imádkozz és dolgozz) – édes testvére a Lévy Gimnázium, és unokatestvére a Debreceni Kollégium jelmondatának.

A négy száz kilométeres út alatt volt idő összeszedni a tudásmorzskákat, feleleveníteni a valaha hallott információkat. Megállapítottam, hogy nekem ezeket a dolgokat jelenti a szó, s a hely: Pannonhalma.

Ahogy lehajtottunk a Győr felé vezető autópályáról, rövidesen megláttuk az apátságot, ami méltóságteljesen koronázza meg a „Szent hegyet”. Nyugalmat és erőt sugárzott, időtlennek tűnt, mintha mindig is ott lett volna.

A portán már várt a szobakulcs, és amikor áthajtottunk a leengedett lánc fölött, egy-két zegzugos forduló után már benn is voltunk az épületegyüttes szívében. A templom régi táblaképeivel díszített lépcsőház földszintjén maga a főapát úr fogadott bennünket és elkísért a szobánkba. Maga mutatta az utat és segített vinni csomagjainkat. Egész ottlétünk alatt szerető, kedves és nyílt szívű házigazdaként gondoskodott rólunk. Hirtelen kézzelfogható valósággá vált Szent Benedek regulájának az a pontja, ami szerint az apát a Jó Pásztornak mintáját követve kell, hogy odafigyeljen az övéire.

A szoba küszöbén átlépve az erődszerű vastag falak biztonságában egy másik korban és egy másik világban találtuk magunkat. Azt a lakosztályt foglalhattuk el, ahol annak idején Stefánia főhercegnő is megszállt. A barokkos pompa, a gyönyörű berakásos antik bútorok és aprólékos intarziák között más értelmet nyert az idő. Mi magunk is egy kicsit meglassultunk, mert minden tárgy, a porcelán cserépkályhától az évszázados légsúlymérőig nyugalmat és kiegyensúlyozottságot sugárzott.

Az esti vesperás hat órakor kezdődött, de előtte még volt időnk beszélgetni hivatalában a főapát úrral és egy-két szerzetes atyával az egyház, a világ és az oktatás

kérdéseiről. A szerzetesek közös esti imáján ezen a csütörtökön a gimnázium diákjai is részt vettek, és figyelmesen és fegyelmelzetten hallgatták a református püspök igehirdetését az élő kenyérről, Jézus Krisztusról. Szokatlan volt a székesegyház évezredes, patinás belső tere, az énekelt imádságok egymásutánisága, de nem volt idegen. Más volt a forma, de ugyanaz a tartalom sugárzott át rajta, az egy hit, egy keresztség, egy Krisztus hozott közel diákot és tanárt, szerzetest és püspököt, protestánst és katolikust. Ezt a testvéri közösséget fokozta, hogy a vacsorát a rend tagjaival együtt költöttük el, a gazdagon díszített refektóriumban.

Velük együtt imádkoztunk az étkezés előtt, meghallgattuk a felolvasást Szent Benedek regulájából – amit egy évben háromszor olvasnak végig –, a megemlékezést azokról a rendtagokról, akik másnap ünneplik név- és születésnapjukat, és azokról – visszamenve a legrégebb fennmaradt forrásokig –, akik ezen a napon hunytak el.

Vacsora után alkalmunk nyílt megköszölni az apátság pincészetének remek borait és folytatni a délután megkezdett beszélgetést, ami alatt szinte minden szóba került. Rá kellett jönnöm, hogy bár a szerzetes közösség zárt, mégis minden-

ről tudnak, széles látókörűek, műveltek. Nem véletlenül került ki közülük annyi híres tudós, nyelvművelő, tanár, irodalmár. Beszélhettünk fiatal, nagyon szimpatikus szerzetes tanárokkal, akiknek pedagógiai elvei nem különböznek egy normális református iskola elveitől és értékrendjétől. Sok közös gondot és sok hasonló megoldást és utat találtunk Várszegei Asztrik apát úrral, akivel testvéri módon, őszintén tudtunk szót váltani a legkülönbözőbb dolgokról.

Az éjszakai nyugalom után – ami alatt olyan fokú csend ölelte körül az apátságot, amit a legtöbb településen már elvesztettek az emberek – együtt reggeliztünk hármásban vendéglátónkkal. Természetesen, mivel pénteki nap volt, böjtöset ettünk, de ez nem esett nehezünkre.

Kora délelőtt egy idős szerzetes, Godofrid atya vezetett körbe bennünket, a rendelkezésre álló rövid időbe belesűrítve a legfontosabb látnivalókat. Megnéztük a híres kerengőt, amit Mátyás király újított fel, a templom díszes déli kapuját, aminek oldalán a „graffitik” is a XV-XVI. századból valók. A bevésett feliratok között olyan falfrkálók nevét olvashatjuk, mint Zrínyi Miklós. És ebben az egy órában körülölelt bennünket a magyar történelem. Végimentünk a főapáti hivatal melletti folyosón és egy-két ajtó után a könyvtárba vezető ajtóhoz értünk és anélkül, hogy lépcsőket másztunk volna, emeletre jutottunk és a díszes könyvtárterembe, amiben a sárospataki könyvtár őst is

tisztelhetjük. A belső tér, az oszlopok, a freskók nálunk is ezt a mintát követik.

Visszatértünk a refektóriumba is, ahol vezetőnk elmesélte a freskók történetét és a latin mondásokat is megfejtette, amik alázatosságra, engedelmessegre, fegyelmre biztatják szemlélőiket.

Amikor újra a Főapáti Hivatal felé igyekeztünk, a nappali fényben világosodott meg bennem, hogy nem csak a folyosók kanyarulatai nehezítik a tájékozódást, hanem az is, hogy a szintkülönbségek miatt, ami az egyik pillanatban még emelet, az a másik pillanatban már nem az. A főapát erkélye emeletnyi magasból tekint le a belső udvarra, de ajtaján kilépve a földszinti folyosóra vagy a kerengőbe jutunk. Rájöttem: itt a földszint is emelet és az emelet is földszint!

Ettől a felismeréstől kezdve számomra most már ezt jelenti a Pannonhalmi Főapátság.

Valóságosan is és átvitt értelemben is. Mert akik a földszinten élnek és dolgoznak, úgy rálátnak erre a világra, mintha magasan fölötté lennének. Akik az emeleten vannak, olyan alá-

zatosan, nyugodtan és fegyelmezetten teszik a dolgukat, mint akiknek a földszint jut. És nem csak azért, mert emelet és földszint egy. Sokkal inkább azért, mert emelet és földszint egy helyre vezet: a templomba. Oda, ahol reggel a nap közös imádsággal kezdődik és este azzal végződik. Így lehet keresztyéni módon rendet és fegyelmet tartani, gondoskodni több mint háromszáz diákról, a szociális otthon lakóiról, a szerzetesek közösségéről, munkát adni több száz családnak. Imádság és munka, ahogy a jelmondat szól.

Elbúcsúztunk vendéglátónktól és útnak indultunk, hogy minél előbb hazaérjünk. Az apátság tömbjét ugyan magunk mögött hagytuk, de a bencés példa a miénk maradt. Gazdagabbak lettünk általa.

Csomós Józsefné

Kassák Lajos: Harangszó

*Feltámadott, mondják a népek és
megsüvegelik,
nevét a názáretinek, ki az ács fia volt
s megenyhült már a szél is s a rügyek
kísarjadtak.
Kétezre éve látják őt a vének és a gyerekek
amint hosszú, fehér ingecskéjében lépeget
s alszik a tengerre szállt halászhók bárkájában.*

*Én is emlékszem rá, mint az egykori
játsszótársra
s ti is útszéli csavargók és mesteremberek
akik hű követői vagytok valamennyien
a nincstelenségben, az útban és az igazságban.*

*Igen, igen, az Ő árnya is visszhangja vagyunk mi
s bár nem ízlelgetjük a húsvéti bárány húsát
mindennapi kenyérünkben s vízünkben
dicsérjük,
hogy vérünkéből való s meghalt értünk a kereszten.*

Beszámoló az Üldözött és

Mártír Keresztyének Barátainak

10. Nemzetközi Konferenciájáról

Bibliaórák közösség előtt tartott képes beszámolót Victor Jánosné indiai benyomásairól a kisgyőri gyülekezeti teremben február 21-én. A meghívó már jelezte, hogy egyéni és szubjektív beszámoló lesz, hiszen az előadó „Az én Indiám” címet kérte a meghívóra. Benyomásait Dél-India Tamil Nadu államának Coimbatore nevű tartományi székhelyén szerezte, 2010. június 25-27. között. A város keresztyén „iskolája” (Michael Job Centre for Orphan Girls) volt a házigazdája az Üldözött és Mártír Keresztyének Barátainak 10. Nemzetközi Konferenciájának (10th International Conference of Friends of Persecuted and Martyred Christians). Európai emberek számára különös már a konferencia neve, témája is, de mint a beszámolóból kiderült, rendkívüli volt maga a helyszín, a környezet, a házigazda, nemkülönben a résztvevők.

Már az „iskola” is értelmezésre szorul, mert bár valóban oktatási intézmény, annak minden céljával és kellékével, de a tanulói összetétel igen egyedi: javarészt olyan lányok, akiknek szülőjét vagy szüleit hitükért meggyilkolták vagy bebörtönözték. Számuk 8 év alatt 20-ról 560-ra emelkedett a dr. P.P. Job belgyógyász által alapított és vezetett intézetben. „Intézet” helyett lehetne írni „csodá”-t is, ami

nem luxusállapotra, hanem arra utalna, hogy pusztán létezése túl van az emberi dimenzió, alapítása, felépítése, működése nem hétköznapi, jóllehet az Ige azzal biztat, hogy Isten előtt semmi sem lehetetlen: „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál.” (Jób 42,2). Sok imádság és áldozat eredménye a komplexum, ennyiben magától értetődő a létezése, de továbbra is csoda azok számára, akik benne menedékre, biztonságra lelnek.

Az alapító nemcsak névrokona az idézett bibliai személynek, Jóbnak, hanem részes annak szenvedéseiben is, ugyanis két misszionárius fiát veszítette el az évek során. Mindketten erőszakos halált haltak. Dr. P. P. Job is a Krisztus sebei által gyógyul (1Pét 2,24). Az erőszak által a Krisztus testén ejtett sebek gyógyításával maga is gyógyul, és erőt kap újabb szolgálathoz, mint a próféta szavak által ígérte Isten (Ézs 40,31). Mintegy 150 országban végzett evangélizációs szolgálatot, és a 70 fele tartva is fáradhatatlan Isten és embertársai szolgálatában, „mert nem te-

hetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.” (ApCsel 4,20). Igehirdetéseit Indiában több százezres tömeg hallgatta. Tucatnyi intézményt hozott létre, ezek között található árvaház, nőnevelő intézet, nyomda, egyesület.

Az előadás röviden felvillantotta Dél-India hétköznapijainak napos és árnyoldalait. Keresztyén jelképek magánautókon és közszállítást végző járműveken, természeti szépségek, elképzelhetetlen nyomor. Amit Indi-

ától várunk, akik csak távolról ismerjük. Közben megnő az emberben a hála életeinek meglevő komfortjáért, és az a magyarországi is, aki folyton panaszkodik, sopánkodik a honi nehézségek miatt, talán megbékélve gondol helyzetére, hálás lesz otthonáért, közösségéért. Legalábbis néhány napig. Ha pedig nagyobb szívet kapott, imádságában gondol azokra, akik ma is életük kockáztatásával, mindennapi veszélyek között hirdetik és élik az evangéliumot, illetve az árvákra, akik a mártírok után maradnak.

Az előadó beszámolt arról is, hogy az otthon lakóinak szerény ellátásához egyéni támogatásokat kap az intézmény, ő maga is két kislány támogatását vállalta. „Messzilányai”-tól időnként leveleket kap, amik felfrissítik emlékezetét, illetve kapcsolatot ezzel a rendkívüli intézménnyel, annak rendkívüli lakóival és vezetőjével.

Előadását témahű ruhában tartotta, ezzel még közelebb hozta azt a világot, amit végtelen ismertetés sem meríthet ki, de minden egyes személyes beszámoló szemünk és lelkünk elé idézhet, hogy gyarapítsa szívünkben a döbbenetet, a csodálkozást és a hálát.

A konferencia másnapjára készült el India legnagyobb keresztyéje az Intézmény egyik épületének tetején. Hirdeti a szabadságot ott Indiában, illetve a világ minden táján, „Mert Ő a mi békességünk...” (Ef 2,14)

Az intézmény hétköznapijai, a konferencia tanulságai jelen rövid ismertetőben nem sorolhatók fel, azokat csak az élő előadásból lehet megismerni. És meg lehet ismerni, hiszen az előadó elérhető.

„Kgyt.”

Strasbourg

Kálvin Bázélba költözött, úgy tűnt, hogy visszavonulhat a közélettől és csupán a tudományok élhet. Júliusban azonban Martin Bucer meghívta Strasbourgba, ezt vonakodva ugyan, de szeptemberben elfogadta. A város német település volt, de rendelkezett egy elég jelentős francia kolóniával. Kálvin ennek a közösségnek lett a lelkipásztora. 1538. szeptember 8-án mondta el beköszöntő prédikációját a Szent Miklós templomban.

Strasbourg messze jelentősebb város volt Genfhez viszonyítva. Kereskedelmi utak csomópontjában feküdt, gazdasági és kulturális központnak számított. Reformátorai – Martin Bucer, Wolfgang Capito, Johann Sturm – az evangéliumi megújulás alternatív útját járták, amennyiben a korban szokatlan türelemmel viseltettek a reformáció irányzatait tekintve. A városban viszonylagos békében éltek együtt a lutheránusok, zwingliánusok és anabaptisták. A münsteri események hatására ugyan változott ez a helyzet valamelyest, ezzel együtt Strasbourg sajátos szigete volt a reformációnak.

Kálvin tanított az itteni akadémián, átdolgozta az Institutiót (1539), majd lefordította latinról francia nyelvre (1541). Elgondolhatjuk, milyen intenzíven dolgozhatott, mert ugyanekkor kiadta a Római levél magyarázatát (1539), szerkesztett egy zsoltárgyűjteményt – maga is szedett versbe hét zsoltárt –, megírta és közrebocsátotta a Rövid értekezés az úrvacsoráról című művét (1541).

Mindemellett arra is volt gondja, hogy az őt száműző genfiak segítségére siessen. Sadoletto* bíboros, igen művelt bölcsész főpap 1538-ban a genfiaknek levelet írt, s érveivel a római egyház keretei közé való vissza-

térés reális veszélyét idézte elő. A továbbra is meglehetősen feszülttségben élő város a berniek segítségét kérte, ők viszont Kálvinhoz folyamodtak, ami az ő széles körben ható teológusi tekintélyét világosan mutatja. Válasz Sadoletónak című művében Kálvin sikeresen vette védelmébe a reformáció eszméit.

Ugyanakkor rengeteg tapasztalatot szerzett az egyházszervezés és -igazgatás területén. Kálvin Strasbourgban megfigyelhette a négy tisztség – lelkipásztor, tanár, diakónus, presbiter – köré szervezett gyülekezetet, melynek mását később minden erejével igyekezett kialakítani Genfben. Láthatta azt a gyakorlatot is, hogy az úrvacsorával való éléshez egyházfegyelmi eszközök is kötődtek, s hogy miként használták a kiközösítés fegyverét. Az itteni liturgia szintén mintául szolgált számára. A kálvini istentiszteleten oly jellegzetes bűnvalló könyörgés strasbourgi eredetű. „Ami a vasárnapi istentiszteletek rendjét illeti, a strasbourgi gyakorlatot vettem alapul és túlnyomó részben ahhoz igazodtam” – nyilvánította ki később ő maga.

Strasbourgban Kálvin folyamatos vitában állt az anabaptistákkal. Számosan kereszteltették meg a gyermekeiket az ő érveinek hatására. 1540-ben polgárjogot kapott a városban, nemsokára megházasodott. Felesége Idolette de Bure, egy anabaptistából Kálvinnak köszönhetően reformátussá lett férfi özvegye volt. Fiuk kétéves korában meghalt, Idolette 1549-ben elhunyt, első házasságából származó két gyermekét Kálvin nevelte.

Strasbourg évei során Kálvin négy alkalommal hitvitán is részt vett. Egy ilyen út során Frankfurtban 1539-ben találkozott Melanchtonnal, és életre szóló barátságot kötött vele. Lutherrel sosem találkozott személyesen, és műveivel sem tudta elnyerni rokonszenvét. Kálvin viszont igen nagyra tartotta, „zseniális embernek” nevezte, Krisztus kiváló szolgáját látta benne.

Dienes Dénes

Az Alsóvárosi gyülekezet

Nagyobbat nem lehet mondani egy lelkipásztorról, mint azt, hogy gyülekezetet alapított, templomot épített. Márpedig Kóris Lajos ny. lelkésztől éppen erre emlékezve vettek búcsút 2011. március 8-án a Tetemvári templomban tartott gyászistentiszteleten az egyházmegye lelkészei és mindenekelőtt szeretett gyülekezetének, a Miskolc-Alsóvárosi gyülekezetnek a tagjai. Ennek a gyülekezetnek volt ő 42 éven át pásztora. Pásztori munkája nem azzal kezdődött, hogy beült egy gyülekezet parókiájára és vezette tovább a gyülekezetet, mert ez a gyülekezet ő előtte nem volt, és nem volt sem temploma, sem parókiája. Ez a gyülekezet Kóris Lajos lelkész munkájával jött a napvilágra és született meg. Az 1950-es évek folyamán kezdett ennek a gyülekezetnek az alapításán fáradozni, és pedig olyan időkben, amikor a politikai hatalom célja az egyház szétszórása volt, nem pedig a gyűjtése. Ő ezzel mit sem törődve vállalta ennek a gyülekezetépítő munkának minden terhét és áldozatát. Látogatott, hívogatott, de mindenekelőtt evangelizált. Sporttelepen, romos épületekben húzódott meg a kicsiny nyájjal, és haladt lépésről lépésre a gyűjtés és alapítás fáradságos és küzdelmes munkájában, hatalmas ellenerőkkel küzdve.

Amikor már a gyülekezet 1953-ban megvolt, hiányzott az a hely, ahol letelepedhetett volna, és otthona lehetett volna. De hiszen ebben az időben templomot építeni nem lehetett. Sikertelenül elérnie, hogy egy sima lakóház építésére engedélyt kapott, azzal a kikötéssel, hogy ez csak belül lehet imaház jellegű, de kívül többet, mint egy családi ház nem mutathat. És a ház megépült az ötvenes években, hogy 1961-ben a gyülekezet birtokba vehesse. Igen finom érzékkel tervezte meg az építő lelkész ennek a háznak a belső kialakítását, hogy a gyülekezet otthonosnak érezze és otthon érezhesse magát benne. Nem voltak templomra

búcsúja Kóris Lajostól

emlékeztető ablakai, de nem volt tornya és harangja sem. Majd később az utód kapott erre lehetőséget, hogy ablakait kicserélve a templom jellegét külsőleg is megadhassa az épületnek, sőt haranglábat is felhúzhasson mellé, melyben harangok is lehetnek. Ez csak 2008-ban történt meg. De Kóris Lajos 1989-ben már nyugdíjba ment,

és gyülekezetéért aggódva, rá vigyázva utódot is maga választott dr. Szathmáry Sándorné személyében, aki férjével egyetértésben gondozza azt a gyülekezetet. Előd és utód között soha súrlódás nem volt, és Kóris Lajos továbbra is otthon volt a gyülekezetében és szolgált minden alkalommal, ha erre lehetőség nyílt.

De ki is volt Kóris Lajos, mint lelkész. Először is szenvedélyes igehirdető, aki Krisztust prédikálta, és a kegyelem evangéliumát, a bűnbocsánat üzenetét kiemelve hirdette az üdvösség útját, és építette a gyülekezet közösségét. Gondosan készült szolgálatra és azokat le is írta. Nyitottsággal figyelte a világ eseményeit, és a gyülekezetet arra tanította, hogy ebben a világban éljen, és ezt a világot Krisztusban szeresse. Bölcsen mutatott utat a

legnehezebb időkben is arra, hogyan lehet a hitben megőrizni az evangéliumot minden szélsőségtől. Tanítása nemcsak a gyülekezetet érte el, de az egész egyházmegyében ismerték, mint az egyházmegye főjegyzőjét arról, hogy a teológia berkeiben is nagy jártasságot mutat, és a fiatalabb nemzedék számára világos, útmutató előadásokat tartott. Amikor 1989-ben nyugdíjba ment, és esperese a szolgálatától felmentette, ilyen szavakkal értékelte hosszú évtizedes munkáját.

„Megköszönöm, hogy mindvégig példaadó volt az igei fegyelem és hűséges sáfárság gyakorlásában. Fél évszázados működésének gazdag tapasztalataiból leckét vehettünk mindnyájan, és ezt mindig rokonszenves atyai és testvéri módon nyújtotta. Ezzel nagyban hozzájárult a Teológiáról kikerült fiatalabb lelkészemzedékek utóképzéséhez, egyházmegyei közösségünkbe való beilleszkedéséhez. Tudakozódó felelősséggel hordozván küldetését, nehezebb időkben is keresztyén hitünk józanságával és bölcsességével megajándékozottan mutatta a járható utat, a kegyelem útját, amiért is Urunké, Istenünk ké legyen a dicsőség!”

Istené legyen a dicsőség életéért és szolgálatáért, így búcsúzott tőle családja és gyülekezete. „Az igaznak emlékezete áldott”.

Dr. Szathmáry Sándorné

„**A** zenét nemcsak a hangok teszik széppé, hanem a köztük lévő csönd is: a hangok és a csönd változása nélkül nem jönne létre a ritmus. Ha úgy akarunk boldogok lenni, hogy életünk csöndjét hangokkal töltjük ki, ha úgy akarunk nagyobb eredményt elérni, hogy életünk minden pihenését munkával helyettesítjük, ha úgy akarunk valósággá lenni, hogy egész létünket tettekkel tömjük tele, akkor csak azt érezzük el, hogy pokollá tesszük életünket a földön. Ha nincs csönd az életünkben, akkor muzsikánkban nem hallatszik az Isten...

Tanuljunk meg azért aggodalom nélkül áttérni egyik tökéletlen cselekedetünkről a másikra, anélkül hogy túlságosan sokat aggodalmaskodnánk azon, mit hibáztunk. Igaz ugyan, hogy sok hibát követünk el. De a legnagyobb hiba az, ha meglepődünk hibáinkon, mintha valaha is azt remélhetnénk, hogy egyet sem fogunk elkövetni.

A hibák hozzátartoznak életünkhöz, nem is kis mértékben. Ha alázatosak vagyunk, és hiszünk Isten gondviselésében, akkor meg fogjuk látni, hogy hibáink nem pusztán szükséges rosszak, amelyeket sajnálkozva fölírhatunk veszteséglistánkra, hanem létünk építő elemeit alkotják. Hibáink révén szerzünk tapasztalatokat, nemcsak önmagunk, de mások számára is. Bár tapasztalatunk sem minket, sem másokat nem menthet meg attól, hogy ugyanazt a hibát el ne kövessük többször is, az ismétlődő tapasztalásnak mégis pozitív értéke lehet.”

(Thomas Merton)

Esti Nyugalom
Légy egy kissé áldott csendben

**Áhítat, vers, zene,
ESTI MESE
az Európa Rádióban
minden este 19:30-tól.**

Európa RÁDIÓ
90.4 100.5 102.1 103.2
A RIFORMISTÉN ÉRTÉKADÓ

Hallgassuk Együtt!

Műsoraink az interneten is előben hallgathatók: www.euradio.hu
Miskolc FM 90.4 MHz ■ Mezőkövesd FM 102.1 MHz
Kisújszállás FM 103.2 MHz ■ Nyiregyháza FM 100.5 MHz ■ Záhony FM 90.4 MHz

Megjelent magyarul Debreceni Ember Pál egyháztörténete

Debreceni Ember Pál (Debrecen, 1661. utolsó harmada – Olaszliszka, 1710. jún. közepe.) Református lelkész. Debrecenben tanult, 1678. január 12-én lépett a felsőbb tanulók sorába, s 1679 novemberében már preceptori tisztet viselt. 1682-ben a sárospataki előzött kollégium helyébe állított alsóbbrendű iskolának lett rektora, de már a következő évben lelkésszé választották ugyanott. Ebbeli működését félbeszakítva, Thököly Imre támogatásával külföldre ment, s 1684. augusztus 15-én a leideni, 1685. augusztus 20-án a franekeri egyetemre iratkozott be. 1686 őszére visszatért, tovább lelkészkedett Sárospatakon. Miután párszor néhányszor szenvedett s 1687-ben megsemmisítették egyházának szabad vallásgyakorlatát a jezsuiták, a szomszédos Makkoshotykára vonult, de azért mint a sárospatakiak lelkésze szerepelt mindaddig, míg 1695 áprilisában Losoncra, innen 1701 áprilisában Szatmárra ment papnak. Mikor 1703. szeptember 28-án onnan is elűzték, előbb Szatmárhegyre, majd Debrecenbe menekült. Itt 1704 februárjában ispotályi lelkészként alkalmazták. Ez évben Máramaroszigetre is hívták, de csak 1705. október 19-én hagyta el Debrecen, az ellenséges hadak elől Olaszliszkára távozott, s csakhamar ott is lelkészi állást foglalt el.

Művének latin nyelvű kézírata, vejenek, Szathmári Paksi Mihály-nak 1725-ig terjedő kiegészítéseivel Fridrich Adolf Lampe (1683-1829) utrechti egyetemi tanárhoz került, aki azt Kocsi Csergő Bálintnak a gályarab prédikátorokról írt Narratio brevisével megbővítvé saját neve alatt jelentette meg 1728-ban.

Botos Péter

A fordító Botos Péter református lelképásztor 1913. június 6-án született Poroszlón. Sárospatakon érettségizett, és itt végezte el a teológiai akadémiát is. Segédlelkész volt több gyülekezetben, közben 1944-45-ben táborkórházi lelkész. Majd az 1950-ben anyaegyházzá lett Tibolddaróc lelképásztorává választották, itt szolgált 1982. július 1-jén bekövetkezett haláláig. Botos Péter nem szaktudós volt, hanem tudós lelképásztor, aki a gyülekezeti élet mindennapos terhei között, egyháza iránti szeretetből végezte el a fordítás kiemelkedő, de nehéz és fáradságos feladatát. Debreceni Ember Pál egyháztörténete mellett fordította Bod Péter és Szirmay Antal műveit is latin nyelvről magyarra.

Magyar nyelven ez a mű most jelent meg először. A kötet tartalmazza a magyar protestáns gályarabok szenvedése történetének első teljes fordítását is.

Gyülekezeti tagok igen kedvezményes kétezer forintos áron rendelhetik meg a 776 oldalra rúgó kötetet a Sárospataki Tudományos Gyűjteményektől.

Pirítós Lutherrel

Vannak, akik könnyen ébrednek és vannak, akik nehezen. Bevallom, én ez utóbbiak közé tartozom. Nem kell ugyan intravénásan kávéval ébresztgetni magamat, de ahogy múlnak az évek, egyre nehezebben szedem össze önmagam, hogy a napi munkához lássak. Reggelente az is nehezemre esik, hogy a Bibliolvasó Kalauz által ajánlott igazszakaszokat értelmezsem a magam számára. Persze, tudom, van sokféle napi iránytű, áhítatos könyv a kommersz fajtától a nehéz olvasmányokig, amik segítenek, vagy segíthetnek ebben. Spurgeonról kezdve hosszú a sor, lehet válogatni.

Hadd ajánljam ezek közül azt, amit tavaly év végén fedeztem fel a magam számára.

2010-ben jelentette meg a kolozsvári Koinonia Kiadó Luther Márton rövid igemagyarázatait, napi áhítatos könyv formájában. Ezek a rövid elmélkedések az egyházi év rendjét követik és egyszerűen, mindenki számára érthetően magyarázzák a kiválasztott ige-

verseket. Külön élmény a könyv végén elolvasni a mozgó ünnepekhez tartozó prédikációrészleteket.

A szöveg tömörsége, stílusa, képei, néhol a nyeresége – Kiss Jenő stílusos fordításában –összetéveszthetetlenül mutatja, ki a szerző. Lehet a magyarázatokkal vitába szállni vagy egyetérteni, lehet ósdinak tartani őket vagy éppen a korszerűségét csodálni, de egy valamit nem lehet: közömbösnek maradni. Kénytelen az olvasó átgondolni minden napi ige mélységét és magasságát és minden reggel ezeken keresztül Isten szeretetének mélységét és magasságát is. Ennél több nem is kell a teljes ébredéshez.

Amióta a reggeli pirítóshoz ezt olvasom, ha néha száraz is és karcos ez az útmutató, könnyebb az indulás. Szeretettel ajánlom mindenkinek Luther Márton Mélysége és magassága című könyvét Ferenczy Noémi szerkesztésében.

(Viola Judit)

IDEÁLIS EGYÉNI, CSALÁDI ÉS CSOPORTOS ÜDÜLÉSRE, TÁBOROK, KONFERENCIÁK, KÉPZÉSEK SZERVEZÉSÉRE AKÁR 100 FŐIG TELJES ELLÁTÁSSAL!
TEL.: 30-823-5850, E-MAIL: MECSESKOZPONT@GMAIL.COM, WEB: WWW.MECSES.TIREK.HU

Legyen rendszeres látogatója a Tiszáninnyi Református Egyházkerület honlapjának, ahol megoszthatja gyülekezete, közössége eseményeit, ajánlhatja programjait a világháló nagyközönségének!

- olvasson friss egyházi híreket
- nézze meg, milyen programok lesznek kerületünkben
- épüljön napi igemagyarázataink által
- készítsen gyülekezetének saját honlapot
- kutasson a Sárospataki Református Lapok archívumában

www.tirek.hu
tiszáninnyi reformátusok a világhálón